

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

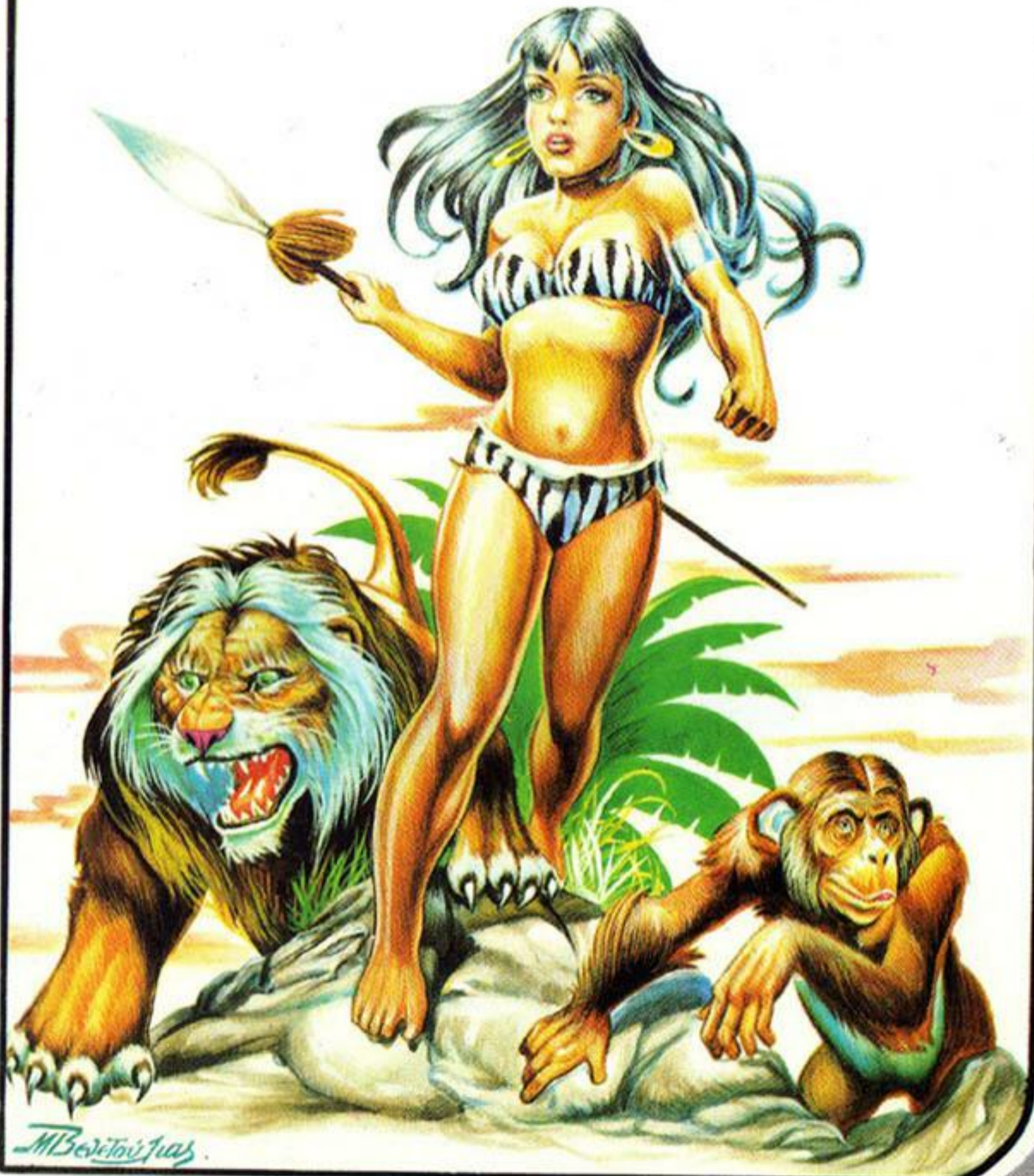
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

21

12 ΔΡΧ.

Η ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Οδηγία ή Ζκη του Μαχαρσγιάν

Δυό καρδιές χωρίζουν

Ξημερώματα...

Ξυπνήστε, παιδιά... Ντυθείτε γρήγορα-γρήγορα... Έλατε μαζί μου...

Σκαρφαλώνουμε στο ψηλό, βραχώδικο βουνό... Φτάνουμε στη μεγαλόπρεπη κορφή του... Μπαίνουμε στη σπηλιά του Γκαούρ...

Νά ή πανώρια Ταταμπού!... Ξαπλωμένη στα χορταρένια στρωσιδία της... Αναστενάζει βαθιά...

Τά μάτια της κατακόκκινα!... Τό πρόσωπό της χλωμό. Τά χείλια της ξεραμένα...

Όλάκερη τή νύχτα ξαγρύπνησε δακρυσμένη.

Νά τη τώρα. Σηκώνεται όργά... Μπο-

στά στ' άνοιγμα τής σπηλιάς της ροχαλίζει ό μικροσκοπικός Φοκοπικό. Περνάει από πάνω του... Βγαινει έξω... Προχωρεί λίγα βήματα... Φτάνει ανάμεσα σε δυό μεγάλους βράχους. Εκεί περνάει τις νύχτες του ό γιγαντόσωμος Έλληνας...

Ξύπνιος είναι κι αυτός. Τά μάτια του βουρκωμένα. Βλέπει τήν Ταταμπού. Πετιέται όρθός. Καρφώνει τό βλέμμα του κάτω... Δέν έχει τή δύναμη νά τήν κοιτάξει στά μάτια.

Ή μελαψή έλληνίδα του λείει. Ή φωνή της είναι βαριά, σοβαρή.

- Γκαούρ, ήρθα νά μιλήσουμε για τελευταία φορά. Σε λίγο θα χωρίσουμε

για πάντα...

Χωρίς να την κοιτάξει, ρωτάει:

- Θα φύγεις;

Σάν να μη τον άκουσε, εκείνη, συνεχίζει:

- Χτές ήταν ή μεγαλύτερη μέρα της ζωής μου. Είδα νεκρό τον άσπονδο έχθρό μου. Τόν κακοῦργο Ναζράτ. Τό φονιά του πατέρα και της μητέρας μου...¹ Ο ὄρκος πού 'χα κάνει στον Κράουμπα, τόν παντοδύναμο Θεό της Ζούγκλας, δέ μέ δένει πιά... Είμαι λεύτερη. Μπορώ να σμίξω με τόν άντρα π' αγαπώ!... Να νιώσω τή χαρά της αγάπης... Όμως ἐσύ, τό πανώριο κι άτρόμητο παλικάρι πού χάρισα τήν καρδιά μου, άλλαξες γνώμη. Χτές τή νύχτα μου είπες: - «Ποτέ δέ θα γίνουμε σύντροφοι...». Δέν ξέρω τό λόγο, μά τόν φαντάζομαι: Έπαψες να μ' αγαπās...

Ο Γκαούρ σηκώνει τώρα τά μάτια του. Τήν κοιτάζει με αγάπη... Με λατρεία... Με πόθο... Με λαχτάρα...

Τά χείλη του θέλουν να της ποῦν:

- Άγάπη μου!... Όνειρο της καρδιάς μου!... Καί τή ζωή μου θα 'δινα για να γίνεις δική μου... Αχώριστη συντρόφισσά μου!... Τά μάτια σου με καίνε πιότερο κι απ' τό φλογερό ἥλιο της Ζούγκλας!... Η ψυχή μου μεθάει στή συντροφιά σου!... Ο πόνος κι ὁ σπαραγμός θα με συντροφέψουν σάν φύγεις... Άλίμονο, ὁμως!... Αυτό πού κι οί δυό λαχταρούμε, δέν μπορεί να γίνει... Θα 'πρεπε να σου πώ πως ὁ Ναζράτ ζει... Πως είναι ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν... Τότε θα 'βλεπες πως ὁ ὄρκος σε δένει ακόμα. Δέ θα ζητούσες να με παντρευτείς... Μά αν στο πώ, θα

θελήσεις να ἐκδικηθεῖς... Να τόν σπαράξεις με τά χέρια σου. Τί θα γίνει τότε; Ο Ταρζάν, σάν πιό δυνατός θα σε σκοτώσει... Η, για να σε σώσω απ' τά χέρια του, θα τόν σκοτώσω ἐγώ... Μά δέ θέλω να πεθάνεις. Γιατί σ' αγαπώ... Οὔτε να σκοτώσω τόν ἄρχοντα της Ζούγκλας. Γιατ' είναι ἄδερφός μου... Η μάγισσα Χούχλα ἀνακάτωσε κάποτε τό αἷμα μας... Τί λοιπόν να κάνω, αγαπημένη μου; Να μή σου πώ τίποτα; Να σ' ἀφήσω να πιστεύεις πως ὁ Ναζράτ είναι νεκρός; Τότε ἄλλο κακό θα γίνει. Θα νομίζεις πως, είσαι λεύτερη απ' τόν ὄρκο πού 'κανες... Θα ζητās, ὅπως τώρα, να σμίξουμε... Να παντρευτούμε... Χωρίς να ξέρεις πως ὁ θεός Κράουμπα θα ρίξει φωτιά να σε κάψει... Γι' αυτό πρέπει να πνίξω τήν καρδιά μου... Να σου πώ ψέματα!... Να σε κάνω να μισήσεις ἐμένα... Έμένα πού τόσο σ' αγαπώ... Μόνο έτσι θα χωρίσουμε... Έτσι μόνο θα σε σώσω...

Αυτά θα 'θελαν να ποῦν τά χείλη του ὑπέροχου ἑλληνα γίγαντα, στήν πανώρια αγαπημένη του.

Όμως της λέει:

- Ναί, Ταταμπού... Δίκιο ἔχεις... Καλύτερα να χωρίσουμε... Μεγάλο ἐμπόδιο στάθηκε ανάμεσά μας... Δέν πρέπει να γίνουμε σύντροφοι...

Τά μάτια της ἐρωτευμένης Κόρης βουρκώνουν πάλι.

Άποθέωση του Ποκοπίκο

Σφιγγει τό χέρι του Γκαούρ.

- Σ' ευχαριστώ, ψιθυρίζει. Χίλιες φορές μου 'σωσες τή ζωή, για να με σκοτώσεις τώρα με τά λόγια σου... Γειά σου για πάντα... Καλή τύχη...

Η περήφανη μελαπή Κόρη ξεσπιάει σ' ἀκράτητους λυγμούς. Απ' τά

(1) Βλέπε τεύχος ἀρ. 20. Ο ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

ὄμορφα μαύρα μάτια της κατακυλοῦν
θαμπά μαργαριτάρια...

- Μείνε ἐδῶ ἐσύ, λέει βραχνά,
πνιγμένα ὁ Γκαούρ. Ἐγὼ θά φύγω
ἄλλου...

Ἡ Ταταμπού δὲν ἀποκρίνεται...

Προχωρεῖ ἀργά πρὸς τ' ἄνοιγμα τῆς
σιπηλιάς. Γονατίζει μπροστά στὸν κοιμι-
σμένο Ποκοπικό. Τὰ βουρκωμένα μάτια
τῆς τὸν κοιτάζουν μ' ἀνείπωτη ἀγάπη.
Ψιθυρίζει:

- Καημένο παιδί!... Μεγάλη καρδιά
κρύβεται στὸ μικροσκοπικό σου κορμά-
κι!... Ὑπέροχη ψυχικὴ ὄμορφιά στήν
κωμικὴ ἀσχήμια σου!... Ἀφάνταστα
τραγικός πόνος πίσω ἀπ' τὸ ψεύτικο
κέφι σου... Γελάς γιὰ νὰ μὴ κλαῖς...
Κοροϊδεύεις τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μὴ

κοροϊδέψεις τὸν ἑαυτὸ σου... Γιὰ νὰ
ξεχνᾷς πόσο φριχτὰ σ' ἀδίκησε ἡ
φύση!... Φτωχέ μου Ποκοπικό!... Δέ θά
σέ ξαναδῶ πιά!... Δέ θά ξαναγελάσω μέ
τὰ χορατὰ σου!... Ὁ Γκαούρ μοῦ
σκότωσε τὴν εὐτυχία... Ἐσύ θά μοῦ
σβήσεις τὴ χαρά!... Ἀλίμονο τώρα...
Καμιά πεθαμένη γυναῖκα δέ θά 'ναι τόσο
νεκρή, ὅσο ἐγὼ πού θά ζῶ!... Γειά σου,
καλέ μου φίλε... Πάω κι ἐγὼ νὰ κυνηγήσω
τ' ἄπιαστα ὄνειρά μου!... Τὰ φανταστικά
«ἄγρια κουνέλια» πού λές κι ἐσύ... Αὐτὰ
πού μάταια κυνηγᾷς τόσα χρόνια στή
ζούγκλα τῆς δυστυχισμένης σου
Ζωῆς!...

Ἔτσι ψιθυρίζει ἡ πανώρια Ταταμπού.
Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα κόρη!...

Σηκώνεται τώρα... Προχωρεῖ ἀργά...

Γκαούρ, ἦρθα νὰ μιλήσουμε γιὰ τελευταία φορά. Σέ λίγο θά χωρίσουμε
γιὰ πάντα.

Ἄρχιζει νά κατεβαίνει τὰ τρομαχτικά βράχια...

Σέ λίγο χάνεται στό θαμπό βάθος τοῦ ἀτέλειωτου βάραθρου...

Ὁ Γκαούρ στέκεται γιά λίγο βαθιά συλλογισμένος... Ὑστερα κάνει μερικά βήματα. Φτάνει στήν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ. Μουρμουρίζει:

– Δε βαριέσαι... Τί τή θέλω πιά τή ζωή!...

Κι ἐτοιμάζεται νά γκρεμιστεῖ στό βάραθρο.

Νά ὅμως!... Μιά λεπτή φωνούλα τόν σταματάει:

– Οὐ νά μοῦ χαθεῖς, μαγκλαρομαντράχαλε!... Σάν δέν ντρέπεσαι στό μπόι σου!... Τόσο δειλός εἶσαι λοιπόν; Μέ τήν πρώτη δυσκολία κάνεις ὀπισθεν; Ἔτσι θά πάρουμε τήν Πόλη;

– Ξύπνιος ἦσουνα Ποκοπικό; τόν ρωτάει ὁ Γκαούρ.

– Ξύπνιος βέβαια!

– Ἄκουσες λοιπόν τήν Ταταμπού; Γιατί ἔκανες τόν κοιμισμένο;

Ἄθελα τοῦ ξεφεύγει ἡ ἀλήθεια:

– Γιά νά μή κλάψω κι ἐγώ...

Ἄμέσως ὅμως διορθώνει:

– Ὅχι, ὄχι... Γιατί σέ λυπήθηκα, φουκαρά μου!... Ἄν ἔκανα πώς ξυπνοῦσα, θά μ' ἐπαιρνε νά φύγουμε... Δέν εἶδες τί ἔρωτα μοῦ ἔχει; Ψοφάει γι' ἄγρια κουνέλια!... Χά, χά, χά!...

Κι ἀλλάζει ἀμέσως κουβέντα:

– Ἐσύ τί πᾶς νά κάνεις τώρα; Νά πεθάνεις; Καί θ' ἀφήσεις τήν Ταταμπού μονάχη; Χωρίς προστάτη ἐδῶ στήν ἄγρια Ζούγκλα; Φτού σου νά μή βασκαθεῖς!...

Ἡ Ταταμπού κινδυνεύει

Μέ βουρκωμένα μάτια ἡ Ταταμπού κατεβαίνει τὰ βράχια τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Τρικλιζοντας σάν μεθυσμένη ἀρχίζει

νά προχωρεῖ... Πρέπει νά βρεῖ κάπου μιά σπηλιά... Νά ζήσει ἐκεῖ μόνη. Καί νά πεθάνει μονάχη!... Χωρίς νά βλέπει ἄνθρωπο... Τά θεριά τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας...

Ξαφνικά, μιά πεινασμένη λεοπάρδαλη ξεπετάγεται μπροστά της.

Ἄτρόμητη, ὅπως πάντα ἡ Ταταμπού, κάνει νά τραβήξει τό μαχαίρι της. Μά ἡ θήκη του εἶναι ἄδεια... Μέ τρόπο θυμᾶται πώς ἀπό χτές τό ἔχει χάσει... Ἡ θέση της εἶναι ἀφάνταστα τραγική!...

Καί νά!... Τό θεριό κάνει ἓνα τρομερό πήδημα... Μέ τὰ μπροστινά του πόδια τή χτυπάει στό στήθος. Τήν ἀνατρέπει... Χύνεται νά τήν κατασπαράξει.

Ὁ ἀφάνταστος κίνδυνος φωτίζει τό σαστισμένο μυαλό τῆς Ταταμπού. Ξέρει ἓνα ἀλάνθαστο τέχνασμα. Θά τρομάξει τή λεοπάρδαλη...

Μέ μιά ἀπεγνωσμένη κι ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, καταφέρνει νά ξεφύγει ἀπ' τό θανάσιμο ἀγκάλιασμα τοῦ πεινασμένου θεριοῦ. Ἡ λεοπάρδαλη ἐτοιμάζεται νά χυμήξει πάλι πάνω της.

Μά ἡ ἀτρόμητη ἑλληνίδα ἐκμεταλλεύεται τίς λίγες αὐτές στιγμές... Στηρίζει τὰ χέρια της κάτω. Σκύβει τό κεφάλι της. Σηκώνει τό κορμί της ψηλά... Ἔτσι βρίσκεται ἀνάποδα ὀρθή. Τά πόδια ψηλά, τό κεφάλι κάτω... Σ' αὐτή τή στάση βηματίζει ἀργάμέ τὰ χέρια... Προχωρεῖ...

Τό θεριό σταματᾶ... Κοιτάζει μέ φόβο τό ἀλλόκοτο αὐτό πλάσμα!... Τό παρακολουθεῖ... Μά δέν τολμάει νά ἐπιτεθεῖ...

Εἶναι ἓνα παλιό τέχνασμα... Μόνο οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς τό ξέρουν... Ὄταν ὁ ἄνθρωπος πάρει τήν ἀνάποδη αὐτή στάση, ἡ λεοπάρδαλη τόν φοβᾶται... Δέν τόν πειράζει... Ὅχι ὅμως γιά πάντα... Μόλις ἀλλάξει θέση, χύνεται πάλι πάνω του. Τόν κατασπαράζει μέ πιό λύσσα.

Ἡ πανώρια μελαψή Κόρη προχωρεῖ

κάμποσο έτσι... Μά γρήγορα κουράζεται... Τό αίμα κατεβαίνει στο κεφάλι της. Ζαλίζεται. Τά μάτια της θαμπώνουν. Τ' αὐτιά της βουίζουν... Ἡ ἀνάσα της γίνεται βαριά... Δέν ἀντέχει ἄλλο. Καταλαβαίνει πὼς θά λιποθυμήσει... Θά σωριαστεῖ κάτω... Καί τό θεριό θά χορτάσει τήν πείνα του.

Ξαφνικά, ἀνθρώπινα βήματα παίρνουν τ' αὐτιά της. Φωνάζει πνιγμένα:

- Βοήθεια α α!...

Τ' ἀνθρώπινα βήματα γίνονται τώρα γρήγορα.

Σέ λίγες στιγμές παρουσιάζεται κάποιος!...

Ταυτόχρονα ἡ Ταταμπού δέν μπορεί νά σταθεῖ ἄλλο σ' αὐτή τή θέση.

Τέλος, ὁ ἄνθρωπος καταφέρνει νά νικήσει. Μέ τρομερό χτύπημα καρφώνει τό μαχαίρι στήν καρδιά τῆς λεοπάρδαλης. Ἐνα σπαραχτικό οὐρλιαχτό βγαίνει ἀπ' τά ματωμένα στήθια τοῦ θεριοῦ. Σωριάζεται κάτω. Σπαράζει γιά λίγο. Ξεψυχάει.

Ἡ ἄγνωστος σχίζει τώρα τά στήθια τῆς νεκρῆς λεοπάρδαλης. Μαζεύει στή χούφτα του λίγο ἀπ' τό καυτό αίμα τῆς καρδιάς της... Γονατίζει πλάι στήν πανώρια μελαψή Κόρη. Ἀλείφει μ' αὐτό τίς πληγές τοῦ στήθους της. Εἶναι θαυματουργό φάρμακο... Φέρνει ἀμέσως ἀποτέλεσμα. Τό αίμα παύει στή στιγμή νά τρέχει... Οἱ πληγές κλείνουν...

Καί νά!... Γρήγορα ἡ Ταταμπού πετιέ-

Σωριάζεται στό χῶμα...

Ἡ λεοπάρδαλη μουγγρίζει ἀπαίσια... Χύνεται νά τήν ξεσχίσει...

Χαζάλχα, ἡ κόρη τοῦ Βάχμαν

Ἡ σωτήρας ἔφτασε τήν κατάλληλη στιγμή!... Τραβάει μέ βιάση τό μαχαίρι του. Πέφτει πάνω στό θεριό. Τό χτυπᾶ μ' ἀφάνταστη λύσσα... Ἡ λεοπάρδαλη ἔχει μανιάσει... Παρατάει τό τρυφερό θύμα της. Χύνεται πάνω σ' αὐτόν... Μέ τά νύχια της τοῦ σχίζει τό στήθος. Ἡ ξένος παλεύει ὑπεράνθρωπα, ἀπεγνωσμένα...

Ἡ μισολιπόθυμη ἡ Ταταμπού παρακολουθεῖ, σάν σέ ὄνειρο, τό κακό πού γίνεται.

ται ὀρθή!...

Κοιτάζει μέ θαυμασμό κι εὐγνωμοσύνη τό σωτήρα της. Τοῦ λέει:

- Σ' εὐχαριστῶ Ταρζάν!... Κι ἄλλη μιά φορά μοῦ ἔσωσες τή ζωή!... Πὼς βρέθηκες ἐδῶ;

- Ἐρχόμουν νά συναντήσω τόν Γκαούρ, τῆς ἀποκρίνεται. Ἄκουσα τή φωνή σου...

Τήν κοιτάζει τώρα παράξενα στά μάτια. Συνεχίζει ψιθυριστά. Σάν νά φοβάται μή τόν ἀκούσουν τά δέντρα...

- Δέν ἔκανα καί τίποτα σπουδαῖο!... Γιά μιά ὀμορφη κοπέλα σάν καί σένα, θά μπορούσα νά πέσω καί στή φωτιά!

Ἡ Ταταμπού θυμᾶται τό Ναζράτ:

- Πόσο θά σπαράξεις για τό φονικό πού 'κανες χτές, του λέει.

- Ποιό φονικό; ρωτάει σαστισμένος ο Ταρζάν.

- Ξεχνᾷς πώς σκότωσες τόν ἀδερφό σου;

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται:

- Ἄ, ναί... Βέβαια... Καλά λές... Ἐντελῶς μοῦ 'χε διαφύγει...

Κι ἀναστενάζοντας προσθέτει:

- Τόν καημένο τό Ναζράτ... Πόσο τόν λυπᾶμαι!

Ἔστερα ρωτάει τή μελαπή κόρη:

- Ἐοῦ πώς βρέθηκες ἐδῶ; Γιου πᾶς;

- Ἐφυγα ἀπ' τή σπηλιά του Γκαούρ, τ' ἀποκρίνεται. Δέν μ' ἀγαπάει πιά... Δέ θέλει νά γίνουμε σύντροφοι στή ζωή...

Τά μάτια του Ταρζάν φωτίζονται παράξενα.

- Συγχώρεσέ τόν, μουρμουρίζει. Δέν φταίει. Ὁ ἔρωτας γυρίζει εὐκολα τά μυαλά τῶν ἀνθρώπων...

- Ποιός ἔρωτας; κάνει σαστισμένη ἡ νέα.

- Ὡστε δέν ξέρεις τίποτα λοιπόν ἐσύ; τή ρωτάει μέ ἀπορία. Τότε δέν πρέπει νά σοῦ μιλήσω γιά τή Χαζάλα;

- Ποιά Χαζάλα;

- Τήν ἀγαπημένη του... Τή γυναίκα πού τόν ξετρέλανε... Τήν πεντάμορφη ξανθιά κόρη του Βάλχμαν... Του παντοδύναμου Μαχαραγιᾶ!

Τό αἷμα ἀνεβαίνει στό κεφάλι τῆς Ταταμπού.

- Ὁ Γκαούρ ἀγαπάει ἄλλη; ψιθυρίζει χαμένα. Γι' αὐτό λοιπόν;... Πές μου, Ταρζάν... Πές μου ὅλα ὅσα ξέρεις...

Ὁ λευκός γίγαντας ἀποφεύγει:

- Βιάζομαι νά συναντήσω τόν Γκαούρ... Πρέπει νά μιλήσουμε γιά τόν Νταμπούχ², τό γοριλάνθρωπο... Ἄν δέν τόν σκοτώσουμε, θά μᾶς βάλει σέ μεγάλους μελάδες!... Πήγαινε ἂν θέλεις στή σπηλιά μου... Ἡ Χουχού θά σοῦ κρατήσῃ σύντροφιᾶ!... Θά γυρίσω γρήγορα... Καί τότε θά στά πῶ ὅλα!... Νά, πάρε καί τό μαχαίρι μου... Στό δρόμο μπορεῖ νά τύχει κανένα θηριό... Στή σπηλιά μου ἔχω κι ἄλλο...

(2) Εἶναι ἓνας τερατόμορφος κτηνάνθρωπος. Μεγαλύτερος στό μπόι ἀπ' τόν Γκαούρ. Ἀσύγκριτα πιό χειροδύναμος ἀπ' αὐτόν.

Εἶναι ὁ καρπός ἑνός πρωτάκουστου ἔρωτα: Κάποιος γιγαντόσωμος ἄγριος γορίλας ἄρπαξε κάποτε μιά δυστυχισμένη λευκή ιεραπόστολο. Ἀπ' τήν ἔνωσή τους γεννήθηκε ὁ τρομερός γοριλάνθρωπος.

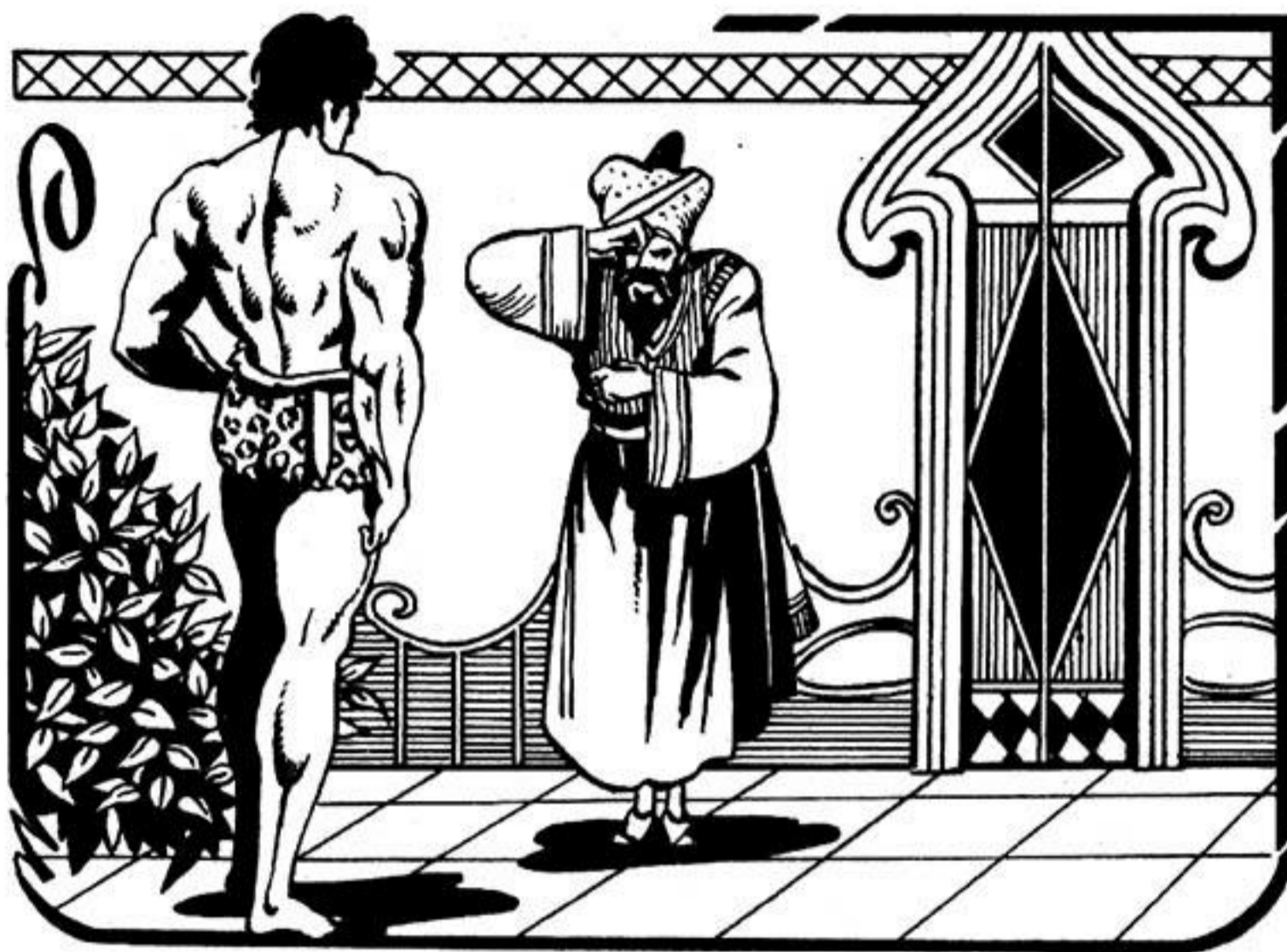
Ὁ Νταμπούχ εἶναι μιά δυσυπόστατη ὑπαρξη γεμάτη ἀντιθέσεις. Μέσα του γίνεται ἀδιάκοπα πάλη ἀνθρώπου καί κτήνους. Πότε νικάει κι ἐπικρατεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία του ἀπαίσιου πατέρα του, καί τότες ἄγριες καί κτηνώδικες εἶναι ὅλες του οἱ ἐκδηλώσεις... Ἄλλοτε ἐπικρατεῖ ἡ ὑπόσταση τῆς ἁγίας μητέρας του. Τότε γίνεται ἀγνώριστος. Τό φριχτό πρόσωπό του παίρνει γλυκιά, ἀνθρώπινη ἐκφραση...

Δείχεται ἤρεμος, καλός. Ἀγαπάει τοὺς ἀνθρώπους. Κινδυνεύει τή ζωή του γιά νά τοὺς προστατέψῃ...

Ὁ Νταμπούχ νιώθει τίς γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ὅμως, αὐτός σπάνια μιλάει. Ποτέ δέ μεταχειρίζεται περισσότερες ἀπό τρεῖς λέξεις γιά νά πεῖ τί σκέφτεται... Τί θέλει...

Ὁ τρομερός γοριλάνθρωπος ζεῖ σέ μιά ξυλένια καλύβα φτιαγμένη στά ψηλά κλαδιά κάποιου τεράστιου δέντρου. Οἱ γορίλες τῆς Ζούγκλας τόν λατρεύουν σάν Θεό... Μιά φανατική ἀγέλη ἀπ' αὐτοὺς τόν ἀκολουθεῖ πάντα. Σέ κάθε μετακίνησή του...

Ὁ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ εἶναι ὁ φόβος καί ὁ τρόμος θηριῶν κι ἀνθρώπων τῆς Ζούγκλας...

Ο Μαχαραγιάς τόν δέχεται μέ μεγάλη χαρά.

Ο όρκος του Έλληνα γίγαντα

Ο Ταρζάν φτάνει λαχανιασμένος στή σπηλιά του φίλου του.

Ο Ποκοπίκο τόν υποδέχεται πρώτος:

- Καλώς τόν καπετάν μεγαλειότατο!...

Αν έρχεσαι νά μου φέρεις χαιρετίσματα άπ' τή Χουχού, πάρτα πίσω καί φύγε!...

- Ποϋ είναι ο άφέντης σου; τόν ρωτάει ο γίγαντας.

- Μέσα στή σπηλιά.

- Τί κάνει;

- Καλά, εύχαριστώ... Τί θές νά κάνει ο άμοιρος; Δέν τά μαθες; Ζωντοχήρεψε!... Η Ταταμποϋ τόν άφησε μισοκαδιάρικη...

- Τί μισοκαδιάρικη...

- Μπουκάλα!

- Πήγαινε νά τόν φωνάξεις...

Ο Ποκοπίκο κάνει νά προχωρήσει. Μά κοντοστέκεται.

- Αλήθεια, ξέχασα, μπάρμπα Ταρζάν... Ζωή σέ λόγου σου καί γιά τό Ναζράτ... Ωστε τόν ξεμπέρδεψες, μέ τό συμπάθειο!... Καλά έκανες... Αδερφός σου ήτανε ο φουκαράς... Γιατί νά πάει άπό ξένα χέρια!

Υστερα, χαμογελώντας πονηρά, προσθέτει:

- Δέ βαριέσαι... Καί ποϋ πέθανε, τί μ' αυτό; Σάμπως χάθηκε; Έσύ νά είσαι καλά καί... μπροστά μας θά βρίσκεται πάντα... χά, χά, χά!...

Ο Ταρζάν σηκώνει τήν ποδάρα του. Κάνει νά τόν κλοτσήσει. Μά γρήγορα τήν κατεβάζει. Μιά γκριμάτσα πόνου ζωγραφίζεται στό ζαρωμένο πρόσωπό του.

‘Ο Ποκοπίκο, τρομαγμένος έχει φτάσει κιόλας στο άνοιγμα της σπηλιάς...

‘Από κεϊ, οίγουρρος τώρα, του φωνάζει:

– Πλάκωσαν οι ρευματισμοί!... Χά, χά, χά!... ‘Αμ’ γέρασε, Ταρζανάκο μου!... Κακά είν’ τά ψέματα!...

Καί μπαίνει γρήγορα στη σπηλιά. Σέ λίγο ξαναβγαίνει:

– Μεγαλειότατε, του φωνάζει. ‘Ο έξοχότατος ψοφολογάει.

– Ξύπνα τον.

– ‘Αδύνατο. Δέν μπορώ.

– Γιατί;

– Δέν έχουμε ξυπνητήρι!

‘Ο άρχοντας της Ζούγκλας προχωρεί. Μπαίνει ο ίδιος στη σπηλιά.

‘Ο Γκαούρ βρίσκεται βυθισμένος σέ λήθαργο... Τόσες νύχτες είχε νά κλείσει μάτι. Τόν σκουντάει. ‘Ο μελαψός γίγαντας άνοίγει τά μάτια του.

– ‘Εσύ έδω, Ταρζάν; ψιθυρίζει.

Τά μάτια του άρχοντα της Ζούγκλας βουρκώνουν.

– Ναί, Γκαούρ!... ‘Ηρθα νά σέ δώ για τελευταία φορά...

‘Ο Έλληνας άνασηκώνεται.

– Φεύγεις κι έσύ;

– Ναί... Φεύγω για πάντα άπ’ τή Ζούγκλα. Φεύγω κι άπ’ τή ζωή... Τρομερές τύψεις μέ βασανίζουν... Δέν μπορώ νά ζήσω πιά... Πήρα τήν άπόφαση... Θα καρφώσω τό μαχαίρι στήν καρδιά μου... Γι’ αυτό ήρθα... Θέλω νά σοϋ ζητήσω μιά χάρη... ‘Απόψε τή νύχτα θά σκοτωθώ μέσα στη σπηλιά μου!... Αϋριο τό πρωί νά ‘ρθείς νά κλείσεις τ’ άνοιγμα της μέ μεγάλες πέτρες... Δέν θέλω νά χορτάσω τίς υαινές!...

‘Ο Γκαούρ τόν άκούει. Συλλογιέται χωρίς νά θέλει:

«‘Αν σκοτωθεί ο Ταρζάν, ή Ταταμπού λύνεται άπ’ τόν όρκο της στό Θεό Κράουμπα... Τότε θά μπορέσω νά τήν

κάνω συντρόφισσά μου...»

‘Αμέσως όμως συνέρχεται. Καί συλλογιέται πάλι:

«Είναι άνανδρο νά στηρίξω τήν εϋτυχία μου πάνω στή δυστυχία ένός άλλου».

– Γιατί θέλεις νά σκοτωθείς; ρωτάει τόν Ταρζάν.

Μέ βουρκωμένα μάτια εκείνος, τ’ άποκρίνεται:

– Μέ βασανίζει μιά τρομερή σκέψη: Φοβάμαι πώς ή Ταταμπού θά μάθει πώς έγώ ήμουν ο Ναζράτ!

‘Ο Γκαούρ παραξενεύεται:

– Πώς θά τό μάθει; ‘Εμείς οι δυό μονάχα ξέρουμε τό μυστικό Λογαριάζεις μήπως νά τής τό πεις έσύ;

– ‘Οχι...

– Τότε; ‘Από ποιόν φοβάσαι νά τό μάθει;

– ‘Από σένα!...

‘Ο θρυλικός Έλληνας γίγαντας πετιέται όρθός. Κοιτάζει στά μάτια τόν Ταρζάν. Τόν ρωτάει:

– ‘Αν βεβαιωθείς πώς ποτέ δε θά πώ έγώ τίποτα, θά σκοτωθείς;

– ‘Οχι βέβαια!...

– Τότε άκουσε, του κάνει ο Γκαούρ.

‘Αμέσως σηκώνει ψηλά τό κεφάλι και τά χέρια του. Κοιτάζει πρός τόν οϋρανό. Λέει καθαρά και δυνατά:

– ‘Εγώ ο Γκαούρ, όρκίζομαι στό Θεό Κράουμπα, και στό αίμα των γονιών μου: Ποτέ δε θά πώ στήν Ταταμπού ότι ο Ταρζάν κι ο Ναζράτ ήταν ο ίδιος άνθρωπος!...

‘Ο άρχοντας της Ζούγκλας γονατίζει μπροστά στό γιγαντόσωμο έλληνα. Μέ δάκρυα εϋγνωμοσύνης στά μάτια, του λέει:

– Σ’ εύχαριστώ... Μοϋ ‘σωσεσ για μιά ακόμα φορά τή ζωή!...

‘Ο Γκαούρ τόν άνασηκώνει. Τόν σπρώχνει έλαφρά. Μουρμουρίζει:

- Πήγαινε τώρα... Καί μὴν ξεχνᾶς πῶς ὁ Γκαούρ εἶναι ἔλληνας!...

Ἦ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κάτι πάει νά τοῦ πεῖ.

Ἦ μελαψός γίγαντας τόν σπρώχνει βάνουσα τώρα.

- Φύγε, σοῦ λέω, τοῦ φωνάζει... Δέν τό καταλαβαίνεις πιά; Δέν μπορῶ νά σέ βλέπω!...

Στό παλάτι τοῦ Βάχμαν

Πολλές ὥρες ἀπ' τό πέτρινο βουνό τοῦ Γκαούρ, βρίσκεται τό καλοκαιρινό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ Βάχμαν...

Εἶναι ἓνας μεσόκοπος ἀσχημάνθρωπος. Ἦχει κακιά ψυχὴ, σκληρὴ καρδιά. Μυαλό σατανικό. Ἦχει ἀφάνταστα πλού-

ἔται θά δοῦμε.

Στό δρόμο μουρμουρίζει:

- Κουτέ, Γκαούρ... Τώρα, μέ τόν ὄρκο πού Ἦκανες, εἶμαι σίγουρος. Σέ κρατῶ δεμένο...

Καί νά!... Φτάνει στό παλάτι.

Ἦ Μαχαραγιᾶς τόν δέχεται μέ μεγάλη χαρά. Δέν ξέρει πῶς νά τόν περιποιηθεῖ.

- Βάχμαν, τοῦ λέει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Μέχρι σήμερα μέ λογάριαζες γιά ἐχθρό σου... Ἦρθα τώρα νά γίνουμε φίλοι. Θ' ἀφήνω τοὺς ἀνθρώπους σου νά κυνηγοῦν ἐλέφαντες στήν περιοχὴ μου... Μιά χάρη μόνο ζητῶ ἀπό σένα.

- Ἦ, ὅτι μοῦ ζητήσεις θά τό κάνω.

τη. Ἦμέτρητους θησαυρούς. Τ' ἀρέσουν τὰ βαριά ποτά. Τρελαίνεται γιά τίς ὀμορφες γυναῖκες!... Ἦ ἀδυναμία τοῦ εἶναι νά ντύνεται σάν Εὐρωπαῖος. Ἦμέτρητοι σκλάβοι κυνηγοῦν στή Ζούγκλα γιά λογαριασμό του. Σκοτώνουν ἐλέφαντες... Κι ὁ Βάχμαν σωριάζει θησαυρούς, πουλώντας στοὺς ξένους τὰ δόντια τους.

Ἦκεῖ, στό παλάτι τοῦ ἀπαίσιου Βάχμαν τρέχει τώρα ὁ Ταρζάν. Κατεβαίνοντας τοὺς βράχους τοῦ βουνοῦ τοῦ Γκαούρ, παίρνει τό μονοπάτι πού θά τόν φέρει ἐκεῖ...

Τί πάει νά κάνει ἄραγε;

Ἦ Ἄς τόν παρακολουθήσουμε. Μόνο

Ἦ Ὁ Ταρζάν τοῦ ἐξηγεῖ:

- Αὔριο τό πρωί θά στείλεις ἓναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σου νά συναντήσῃ τόν Γκαούρ... Θά τοῦ πεῖ πῶς ὁ γοριλάνθρωπος Νταμπούχ μ' ἀμέτρητους γορίλες ἔχει πολιορκήσῃ τό παλάτι σου... Καί πῶς τόν παρακαλεῖς νά τρέξει νά σέ σώσει... Ἦ Ὁ Γκαούρ τὰ Ἦχει καλά μέ τόν Νταμπούχ. Πρόθυμα θά Ἦρθῃ νά σέ βοηθήσει... Ἦ Εσύ, μόλις φτάσει, ἐδῶ, θά Ἦχεις εἰδοποιήσῃ τοὺς φρουρούς σου. Θά τόν πιάσουν... Θά τόν κλείσουν σ' ἓνα μπουντρούμι... Σέ λίγο θά στείλω ἐδῶ τὴν Ταταμπού. Μιά ὀμορφὴ μελαψὴ κοπέλα. Εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του... Ἦ Ὄταν σέ ρωτήσῃ, θά τῆς πεῖς πῶς ὁ

Γκαούρ αγαπάει την κόρη σου... Τη Χαζάχλα...

- Ποιά Χαζάχλα; Έγώ δέν έχω κόρη... Μόνο γυναίκες έχω...

- Άς μὴν ἔχεις... Ἔτσι θά τῆς πείς... Καί κάτι ἄλλο ἀκόμα: Πώς γρήγορα θά γίνουν οἱ γάμοι τους.

Ὁ ἔκφυλος Μαχαραγιάς χαμογελάει πονηρά.

- Κατεργαράκο, κατεργαράκο!... Καταλαβαίνω τό σχέδιό σου... Θέλεις νά ξεφύγει ἀπ' αὐτόν καί νά κάνει βουτιά στήν ἀγκαλιά σου! Χά, χά, χά...

- Λοιπόν; Εἶμαστε σύμφωνοι; ρωτάει ὁ ἐγγλέζος γίγαντας.

- Καί βέβαια, τ' ἀποκρίνεται πρόθυμα ὁ Μαχαραγιάς. Θά γίνουν ὅλα, ὅπως ἀκριβῶς τά θέλεις... Φτάνει ν' ἀφήσεις τοὺς κυνηγούς μου λεύτερους... Καί τώρα κάθισε νά πιούμε... Πρέπει νά γιορτάσουμε τή φιλία μας.

Ὁ Ταρζάν πίνει κάμποσα ποτήρια δυνατό πιτό. Ὑστερα χαιρετάει τό Μαχαραγιά.

- Πρόσεξε μὴν ξεχάσεις τ' ὄνομα. Χαζάχλα λένε τὴν κόρη σου!...

Καί φεύγει τρέχοντας. Βιάζεται νά φτάσει στή σπηλιά του.

Ἡ πανώρια Ταταμπού τὸν περιμένει ἐκεῖ...

Στό δρόμο καγχάζει σατανικά:

- Χά, χά, χά!... Ὅ,τι δέν κατάφερε ὁ Ναζράτ, θά τό καταφέρει ὁ Ταρζάν. Χά, χά, χά!...

Ὅποιος δέν ἔχει μαχαίρι...

Σιγά-σιγά ἀρχίζει νά σουρουπώνει.

- Θ' ἀργήσω πολύ νά φτάσω, συλλογιέται.

Ξαφνικά, ἀκούει θόρυβο κοντά του. Προχωρεῖ καί κοιτάζει. Ἡ ἔκφρασή του γίνεται χαρούμενη.

Ἀπ' τό πλαινό μονοπάτι περνᾶνε δύο μαῦροι ἰθαγενεῖς.

Ἐνας γέροντας κι ἕνας νέος. Ὁδηγοῦν μιά καμήλα. Τό ζῶο εἶναι φορτωμένο: Δυό τεράστια κοφίνια μέ καρύδες...

- Σταθεῖτε, τοὺς φωνάζει ὁ Ταρζάν. Τρέχει κοντά τους.

- Μοῦ χρειάζεται ἡ καμήλα σας, τοὺς λέει. Ξεφορτώστε τίς καρύδες. Θέλω νά μέ πάει στή σπηλιά μου... Εἶμαι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Γιατί νά πάω μέ τά πόδια!...

Ἐκεῖνοι τὸν παρακαλᾶνε στήν ἀρχή. Ὑστερα διαμαρτύρονται. Δέ θέλουν νά τοῦ τή δώσουν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά τοὺς βρίζει. Νά τοὺς χτυπάει. Νά τοὺς κλοτσάει μέ λύσσα... Οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι δειλιάζουν... Παραμερίζουν.

Ὁ Ταρζάν λύνει τίς τριχιές πού δένουν τά κοφίνια... Τ' ἀφήνει νά σωριαστοῦν κάτω... Οἱ καρύδες σκορπίζουν δεξιά κι ἀριστερά.

Τό ζῶο εἶναι λεύτερο τώρα. Ὁ ἐγγλέζος πηδάει στή ράχη του. Μά ἡ καμήλα σάν νά καταλαβαίνει τό ἄδικο: Δέν ξεκινάει.

Ὁ Ταρζάν τή χτυπάει λυσσασμένα μέ τά πόδια του. Τίποτα πάλι...

Οἱ δύο μαῦροι ἰθαγενεῖς στέκουν ἀμίλητοι. Τὸν κοιτάζουν μ' ἀφάνταστο μίσος!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς φωνάζει ἄγρια:

- Κόψτε δύο χοντρά κλαδιά. Χτυπάτε τη... Ἄν δέν ξεκινήσει θά σᾶς σφάξω...

Ἐκεῖνοι συνεννοοῦνται μέ μιά ματιά. Κόβουν ἀμέσως ἀπ' τά γύρω δέντρα, δύο χοντρά ρόπαλα. Μά δέν χτυποῦν τό ζῶο. Ἡ ἀγανάκτησή γιὰ τό λευκό ληστή τοὺς ἔχει θολώσει τό μυαλό.

- Σκύλε, κατέβα κάτω, τοῦ φωνάζει

Τό ζωο είναι λεύτερο τώρα. 'Ο έγγλέζος πηδάει στή ράχη του.

άπειλητικά ο γέροντας.

Ο νέος συμπληρώνει:

– Θά σου τσακίσουμε τό κεφάλι!...

Ο Ταρζάν σκάει στά γέλια.

– Χά, χά, χά!... Τολμᾶτε, λοιπόν, σκουλήκια, νά τά βάλετε μαζί μου; Σταθεῖτε νά κατέβω!...

Μ' ἓνα πήδημα ὁ λευκός γίγαντας βρίσκεται στή γῆ... Κάνει νά τραβήξει τό φονικό του ὄπλο... Λαχταράει νά τούς δεῖ νά σπαράζουν κάτω!... Ἄλιμονο ὁμως!... Ἡ θήκη εἶναι ἄδεια... Εἶχε ξεχάσει πώς τό μαχαίρι του τό ἔδωσε στήν Ταταμπού.

– Φύγε, ληστή, φωνάζουν τώρα μανιασμένοι οἱ δύο ἰθαγενεῖς, ὁ γέρος μέ τό νέο...

Καί μέ τά χοντρά ρόπαλα ἀρχίζουν νά χτυποῦν τόν ἀόπλο Ταρζάν.

Ο φοβερός ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τρίζει μέ μανία τά δόντια του. Τά μάτια του πετοῦν ἀστραπές ὀργῆς, μίσους...

Κοιτάζει μέ περικφρόνηση τούς μαύρους. Νιώθει πώς ἡ θέση του εἶναι τραγική.

Ὅμως, ὁ ἀτρόμητος λευκός γίγαντας δέν διστάζει στιγμή.

– Τώρα θά δεῖτε, μουγκρίζει μέ λύσσα.

Ἀμέσως κάνει μιά γρήγορη στροφή... Παρατάει τήν καμήλα. Καί σάν λυσσασμένο θεριό, χύνεται ἀκράτητος κατά τή σπηλιά του...

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν δειλιάζει νά πάει... ποδαρόδρομο.

Ἄν ἦτανε μπροστά ὁ Ποκοπικό, θά ἔχε τροποποιήσει τή γνωστή παροιμία γιά τό πεπόνι:

– Ὅποιος δέν ἔχει μαχαίρι δέν τρώει... καμήλα!

Ταρζάν καί Ταταμπού

Εἶναι νύχτα πιά. Ο Ταρζάν φτάνει λαχανιασμένος στό λημέρι του.

Βρίσκει τήν πανώρια Ταταμπού νά τόν περιμένει ἀνυπόμονα. Βηματίζει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά.

– Ἄργησες πολύ τοῦ λέει. Τώρα εἶναι σκοτάδι... Πώς θά ψάξω νά βρῶ καταφύγιο;

– Δέν πειράζει... Κοιμᾶσαι ἀπόψε ἐδῶ. Μαζί μέ τή Χουχού... Ἐγώ θά πλαγιάσω ἔξω...

Κι ἀμέσως ρωτάει:

– Ἡ Χουχού ποῦ εἶναι;

– Μέσα στή σπηλιά... Τήν ἔχω δεμένη χειροπόδαρα... Μόλις μέ εἶδε, χύθηκε νά μέ σπαράξει...

Ο Ταρζάν μπαίνει μέσα. Βλέπει τήν κοντόχοντρη πυγμαία. Εἶναι τυλιγμένη μέ χορτόσχοινα. Μοιάζει μέ τεράστιο κουβάρι.

– Γιατί φέρθηκες ἔτσι στήν Ταταμπού; τή ρωτάει ἄγρια.

Κλαίγοντας τ' ἀποκρίνεται:

– Ἄχ, ἀφέντη μου, ἀφεντάκο μου!... Αὐτή ἡ κρεμανταλού μου ξεμυάλισε τόν Ποκοπικό... Τώρα κουβαλήθηκε στή σπηλιά μας γιά νά ξεμυάλισι καί σένα...

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει ἓνα μαχαίρι ἀπό κάπου. Κόβει τά χορτόσχοινα. Τά βάζει στή ζώνη του. Ὕστερα ἀρπάζει τή Χουχού ἀπ' τό τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ της. Τή σηκώνει ψηλά. Τή βγάζει ἔξω ἀπ' τή σπηλιά. Προχωρεῖ ἀρκετά ἔτσι.

Ἡ πυγμαία στριγγλίζει. Σάν γουρουνόπουλο πού τό σφάζουν...

Ο Ταρζάν σταματάει κάπου... Ἀφήνει τό τσουλούφι πού τήν κρατάει... Ταυτόχρονα τῆς δίνει μιά δυνατή κλοτσιά...

Ἡ κοντόχοντρη Χουχού σάν μαύρη μπάλα, διαγράφει καμπύλη στόν ἀέρα!... Εὐτυχῶς, καταφέρνει κι ἀρπάζεται ἀπ' τά κλαδιά ἑνός δέντρου... Δέν σκάει κάτω σάν καρπούζι...

- Γκρεμοτσακίσου από δώ, τής φωνάζει ο λευκός γίγαντας... Είμαι πολύ θυμωμένος μαζί σου...

- Καί νά μήν ξαναγυρίσω, αφέντη μου; τόν ρωτάει κλαψιάρικα.

- Τό πρωί έλα... Μπορεί νά 'χω ξεθυμώσει.

'Η πυγμαία κατεβαίνει γρήγορα άπ' τό δέντρο. Τό βάζει τρέχοντας στά πόδια.

'Από μακριά, φωνάζει στόν Ταρζάν:

- Ξέρω γιατί μέ διώχνεις... Γιά νά μείνεις μόνος σου μέ τήν κρεμανταλού!...

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας δέν τήν άκούει... Κοντεύει νά γυρίσει στή σπηλιά του.

'Η Χουχού παίρνει νύχτα τό δρόμο γιά

- Δέν πειράζει. Θά τό φάω έγώ, μουρμουρίζει ο γίγαντας. Θά φέρω και γιά σένα καρπούς.

'Από μιά γωνιά παίρνει τό τόξο του. Παίρνει σαΐτες. Παίρνει κι ένα σάκο από τομάρι λύκου.

- Θά γυρίσω γρήγορα τής λέει.

.....
'Εχουν περάσει δυό ώρες όταν γυρίζει.

'Εχει φέρει γλυκούς καρπούς. Κι ένα μικρό ζαρκάδι. 'Ανάβει φωτιά. Τό ψήνει. 'Αρχίζει νά τρώει μέ όρεξη. 'Η Ταταμπού δέν βάζει τίποτα στό στόμα της.

- Δέν πεινάω, του λέει. Βιάζομαι νά μάθω τί έχεις νά μου πεις...

Σέ λίγο ο Ταρζάν αναγκάζεται νά

τό ψηλό, βραχώδες βουνό. Μουρμουρίζει:

- Πφφ... 'Αφού είσαι τέτοιος, θά δεις!... Θά πάω κι έγώ νά κοιμηθώ μέ τόν Ποκοπικό μου.

.....
'Ο Ταρζάν ξαναγυρίζει στή σπηλιά. 'Η Ταταμπού τόν ρωτάει μέ άγωνία:

- Λοιπόν, πές μου, τί ξέρεις γιά τόν Γκαούρ...

- Θά πάω νά χτυπήσω κανένα ζαρκάδι, τής λέει. Μετά τό φαΐ θά κουβεντιάσουμε...

'Η Ταταμπού τόν ειδοποιεί:

- Κρέας δέν τρώω... 'Ο Γκαούρ μ' έμαθε νά μήν τρέφομαι μέ πτώματα... Μόνο μέ καρπούς και μέ βλαστάρια...

σταματήσει τό φαγητό. Τό ζαρκάδι έχει σωθεί.

Είναι πιά μεσάνυχτα.

'Αρχίζει λοιπόν νά τής λέει:

Συνάντηση μέ τό Νταμπούχ

Στήν κορφή του ψηλού, πέτρινου βουνού, ο Ποκοπικό ροχαλίζει σάν πουντιασμένος δράκος.

Ξαφνικά, νιώθει κάποιον νά τόν σκουντά. Ξυπνάει.

- Σήκω, του κάνει ο Γκαούρ. Κάποιος σέ φωνάζει. 'Ακου...

'Η στριγγλιάρικη φωνή τής Χουχού σχίζει τόν άέρα:

- Ποκοπικόοο! Ποκοπικόοο!

- Μπά πού νά σκάσεις, μουρμουρίζει

Με τρομερό χτύπημα καρφώνει το μαχαίρι στην καρδιά της λεοπαρδαλής.

ἔξω φρενῶν ὁ νάνος. Στόν ὕπνο της θά μέ εἶδε ὁ «μαῦρος κουμπάρης».

Σηκώνεται. Ἀρχίζει νά κατεβαίνει τὰ βράχια. Τέλος, φτάνει κάτω.

– Τί ἀγαπάτε, μαμζέλ Χουχού; τή ρωτάει.

– Ἐσένα, Ποκοπικάκι μου!... Ἀλλά δέν ἦρθα γι' αὐτό. Ἄστα, ποῦ νά στά λέω!... Ὁ Ταρζάν κι ἡ Ταταμπού τά φτιάξανε... Ναί... Νά μή σέ χαρῶ!... Ἀφοῦ μέ διώξανε γιά νά κοιμηθοῦνε ἀπόψε μαζί... Καί στά δικά μας, Ποκοπικό μου!

– Ἀλήθεια μοῦ λές, μωρή; τή ρωτάει.

– Νά! Στά στέφανα πού θά φορέσουμε!...

– Τρομάρα νά σοῦ ῥθει!... Ἐμπρός, τώρα... Σκαρφάλωσε πάνω στή σπηλιά... Ἄν σέ ρωτήσει ὁ Γκαούρ, θά τοῦ πεῖς πώς σ' ἔδωξε ὁ Ταρζάν ἀπ' τή σπηλιά του... Κι ἦρθες ἐδῶ νά κοιμηθεῖς... Γιά τήν Ταταμπού δέ θά πεῖς λέξη... Κατάλαβες; Ἀλλιῶς δέ θά σέ παντρευτῶ!... Ἄν σέ ρωτήσει καί γιά μένα, πές του πώς βαρέθηκα ν' ἀνέβω... Θά κοιμηθῶ κάτω.

Ἡ Χουχού χασμουριέται ψεύτικα:

– Κι ἐγώ ἔχω μιά νύστα!... Ποῦ ν' ἀνεβαίνω ἐκεῖ πάσανω!...

Ὁ Ποκοπικό τή σπρώχνει:

– Βρέ ἀιντε στό διάλο πού σοῦ λέω... Μέ τά χασμουρητά δέ μέ κόβεις!

Ἡ Χουχού ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὰ βράχια... Ὁ νάνος ξεκινάει τρέχοντας γιά τή σπηλιά τοῦ ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

Ὁλόγιομο λαμπρό φεγγάρι φωτίζει τόν καθαρό οὐρανό!

.....
Στά μισά τοῦ δρόμου, ὁ Ποκοπικό ξαφνιάζεται.

Ἀκούει πλάι του πατημασιές θεριῶν. Κάνει λίγα βήματα. Κοπάζει.

Καί νά τί βλέπει:

Ὁ γιγαντόσωμος γοριλάνθρωπος Νταπούχ προχωρεῖ κατά τό μέρος του. Πίσω τόν ἀκολουθοῦν καμιά δεκαριά γορίλες.

– Περίπολος, μουρμουρίζει ὁ νάνος... Θά ζητᾶνε ταυτότητες!

Δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του. Ἐνας ἀπ' τοὺς συνοδούς γορίλες τόν βλέπει. Τό φεγγάρι κάνει τή νύχτα μέρα. Τρέχει κοντά στό νάνο. Τόν ἀρπάζει. Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρεται στόν Νταμπούχ.

– Πές του, καλέ μπάρμπα, νά μ' ἀφήσει... Ἔτσι νά χαρεῖς τήν... ὀμορφιά σου!...

Ὁ τερατόμορφος κτηνάνθρωπος κάτι φωνάζει στόν γορίλα... Ἐκεῖνος παρατάει τό νάνο.

Ὁ Νταμπούχ τοῦ λέει τώρα:

– Φίλος. Γκαούρ. Φίλος.

Δηλαδή: Ὁ φίλος τοῦ Γκαούρ εἶναι καί δικός μου φίλος.

Ὁ Ποκοπικό νομίζει ὅτι τόν κατηγορεῖ πώς εἶναι φίλος τοῦ Γκαούρ. Κάνει νά δικαιολογηθεῖ. Θέλει νά τοῦ πεῖ: – Τί φίλος, καλέ; Ὁ Γκαούρ εἶναι ὑπηρετής μου. Τόν ἔχω στή σπηλιά γιά νά μοῦ κάνει θελήματα. Πώς ὁμως νά τά πεῖ ὅλ' αὐτά μέσα σέ τρεῖς λέξεις; Στίβει τό κεφάλι του. Τέλος, τοῦ λέει:

– Ἐγώ. Γκαούρ. Τσανάκι.

Ὁ Νταμπούχ γελάει μέ τή χοντρή, βαθιά φωνή του:

– Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!...

– Ἀμάν μπάρμπα! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπικό. Μή γελάς ἔτσι. Μοῦ θυμίζεις τή Χουχού!

Ὁ νάνος στό μεταξύ, παίρνει θάρρος. Ρωτάει τό Νταμπούχ:

– Ἀλήθεια, ποῦ λημεριάζεις, κύριε ὀμορφονιέ; Μπορεῖ νά τά βροῦμε σκοῦρα καμιά φορά... Νά σέ χρειαστοῦμε...

‘Ο γοριλάνθρωπος δείχνει πώς δέν κατάλαβε.

‘Ο νάνος του έξηγγεί:

- Νύχτα. Ψοφολογᾶς. Ποῦ;

Καί συμπληρώνει:

- Τί ὁδός καί ἀριθμός;

‘Ο Νταμπούχ πάλι δέν καταλαβαίνει.

‘Ο Ποκοπίκο πέφτει χάμω. Κάνει πώς κοιμάται. ‘Ο κτηνάνθρωπος καταλαβαίνει:

- Χού, χού, χού! ξεκαρδίζεται στά γέλια. Ἐστερα τοῦ λέει:

- Καλύβα. Δέντρο. Ψηλά.

- Τώρα μᾶς φώτισες, κάνει ὁ Ποκοπίκο.

‘Αμέσως ὁμως θυμάται: Κάποτε εἶχε δεῖ τυχαῖα μιᾶ ξυλένια καλύβα... Ἦταν

μου ‘χει κάνει τέτοια... ἀπιστία.

Τέλος. φτάνει ἐκεῖ.

Πατάει ἀκρη-ἀκρη στίς τεράστιες πατούσες του... Πλησιάζει τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Κρυφοκοιτάζει...

Πραγματικά!... ‘Ο Ταρζάν κι ἡ Ταταμπού βρίσκονται μόνοι.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει καταβροχθίσει τό ψητό ζαρκάδι. Κι ἀρχίζει νά λέει στήν Ταταμπού.

‘Ο Ποκοπίκο τεντώνει τ’ αὐτιά του. Καί νά τί ἀκούει:

- ‘Ο Γκαούρ, ἀγαπητή μου Ταταμπού, εἶναι φίλος κι ἀδερφός μου... Ἴσως νά μὴν ἔπρεπε νά σοῦ πῶ αὐτά πού ξέρω...

χτισμένη πάνω σ’ ἓνα θεόρατο δέντρο.

- Ἐντάξει, τοῦ λέει. Κατάλαβα... Σέ πολυκατοικία μένεις καί τοῦ λόγου σου...

‘Ο Νταμπούχ τόν χαιρετάει τώρα:

- Τύχη. Καλή. Ἐχει.

‘Ο Ποκοπίκο ἀνταποδίδει τό χαιρετισμό. Μέ τρεῖς λέξεις κι αὐτός.

- Γειά. Χαρά. Ντάν!...

‘Ο Ποκοπίκο κατάσκοπος

‘Ο μικροσκοπικός τετραπέρατος νάνος τρέχει πάλι. Βιάζεται νά φτάσει στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θέλει νά βεβαιωθεί μέ τά ἴδια του τά μάτια. Νά δεῖ ἂν ἡ πανώρια Ταταμπού βρίσκεται ἐκεῖ.

Στό δρόμο μουρμουρίζει:

- Δέν εἶναι δυνατό!... Δέν μπορεί νά

Μά στά λέω γιατί σέ λυπᾶμαι... Εἶναι κρίμα ἓνα τόσο νέο κι ὁμορφο κορίτσι, ν’ ἀγαπᾶς καί νά ὑποφέρεις γιά ἓναν τιποτένιο... Ἐάν ἀγαποῦσες ἐμένα, ἐγώ καί τῆ ζωή μου θά θυσίαζα γιά τήν εὐτυχία σου. Θά ἔχυνα τό αἷμα μου γιά...

- Αὐτά δέ μ’ ἐνδιαφέρουν, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Πές μου τί ξέρεις γιά τόν Γκαούρ.

‘Ο Ταρζάν συνεχίζει:

- Ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις, θά στά πῶ...

‘Ο Γκαούρ εἶναι ξετρελαμένος μέ τῆ Χαζάλα. Τήν πεντάμορφη ξανθιά κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ Βάχμαν. Νομίζω πώς τό ξέρει κι ὁ πατέρας της... Ἐχω ἀκούσει πώς γρήγορα θά γίνουν οἱ γάμοι τους... Αὔριο εἶναι καλεσμένος στό παλάτι τοῦ

μέλλοντα πεθερού του... Πρωί-πρωί θά ξεκινήσει απ' τή σπηλιά. Θά πάει εκεί...
 "Αν θέλεις, πᾶμε νά παραφυλάξουμε. Θά τόν δεῖς μέ τά μάτια σου... Ψέματα ἐγώ δέ λέω.

Κρυμμένος καθώς είναι ὁ Ποκοπικό, συλλογιέται.

- Μπρέ μπράβο, ὁ μαντράχαλος!... Καί μᾶς κάνει τήν ἀθῶα περιστερὰ!...

Ἄφουγκράζεται πάλι.

Ἡ πανώρια μελαψή ἑλληνίδα, ρωτάει τώρα τόν Ταρζάν.

- Κι ἐσύ ποῦ τά ἴμαθες; Πῶς τά ξέρεις ὅλ' αὐτά.

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συλλογιέται λίγο. Ὑστερα τῆς ἀποκρίνεται:

- Ὁ Ποκοπικό μοῦ τά εἶπε...

Ἄν ὁ νάνος δέν κρατιέται.

- Βρέ τόν ἀρχιψεύταρο, φωνάζει.

Καταλαβαίνει ὁμως τή γκάφα του. Καί γρήγορα τό βάζει στό πόδια. Τρέχει νά σωθεῖ.

Μά ἡ Ταταμπού ἔχει βγεῖ κιόλας ἔξω... Τόν κυνηγάει. Τόν φέρνει μέσα στή σπηλιά.

- Κρυφάκουγες τί λέγαμε; τόν ρωτάει.

- Ὁχι ἀποκρίνεται τρέμοντας.

- Τότε τί ζητοῦσες ἔξω απ' τή σπηλιά;

Ἄν ὁ Ποκοπικό ξύνει τήν κεφάλια του.

- Εἶχα ραντεβού μέ τή Χουχού.

Ἡ Ταταμπού τόν ξαναρωτάει:

- Ξέρεις ἐσύ πῶς ὁ Γκαούρ ἀγαπάει τή Χαζάλχα; Τήν κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ Βάχμαν;

- Αὐτά εἶναι Ταρζανοψευτιές!...

Κι ἀμέσως γυρίζει στό λευκό γίγαντα. Τοῦ λέει:

- Δέν ντρέπεσαι, βρέ; Γέρος ἄνθρωπος καί νά λές ψέματα; Θά σοῦ βάλω πιπέρι στό στόμα!...

Ἄν ὁ Ταρζάν ἀγριεύει. Μέ τό ἓνα χέρι του ἀρπάζει τόν Ποκοπικό. Μέ τ' ἄλλο ἓνα μακρὺ κόκαλο απ' τό ζαρκάδι.

Ἄρχίζει νά τόν χτυπάει μ' αὐτό. Ἄλύπητα. Ἄν ὁ νάνος στριγγλίζει. Σπαρταράει απ' τοὺς πόνους.

- Ὁμολόγησε τί ξέρεις, τόν ρωτάει.

- Σταμάτα, μπάρμπα, τίς κοκαλιές...

Θά σοῦ τά πῶ ὅλα φωνάζει.

Ἄν ὁ Ταρζάν πετάει τό κόκαλο.

Τόν ἀφήνει κάτω.

- Λέγε, τόν διατάζει.

Ἄν ὁ νάνος... ὁμολογεῖ

Ἄν ὁ νάνος ἀναγκάζεται νά ὁμολογήσει ψεύτικα:

- Τό λοιπόν, μάλιστα... Ἀλήθεια εἶναι... Ὁ Γκαούρ ἀγαπάει τήν πεντάμορφη ξανθιά Βάχμαν... Τήν κόρη τοῦ μαχαραγιᾶ Χαζάλχα!

- Τί ἔκανε λέει; τόν ρωτάει ἄγρια ὁ γίγαντας.

Κι ἀρπάζει ἄλλο κόκαλο.

Ἄν ὁ Ποκοπικό διορθώνει:

- Ὁχι, ὄχι... Λάθος ἔκανα... Ὁ Γκαούρ ἀγαπάει τό μαχαραγιᾶ Βάχμαν. Τόν πατέρα τῆς πεντάμορφης ξανθιάς Χαζάλχα... Καλά τά εἶπα τώρα;

Ἄν ὁ Ταρζάν γίνεται ἔξω φρενῶν. Τόν ἀρπάζει πάλι...

- Μή, τοῦ φωνάζει ἡ Ταταμπού.

Καί τόν παίρνει απ' τά χέρια του.

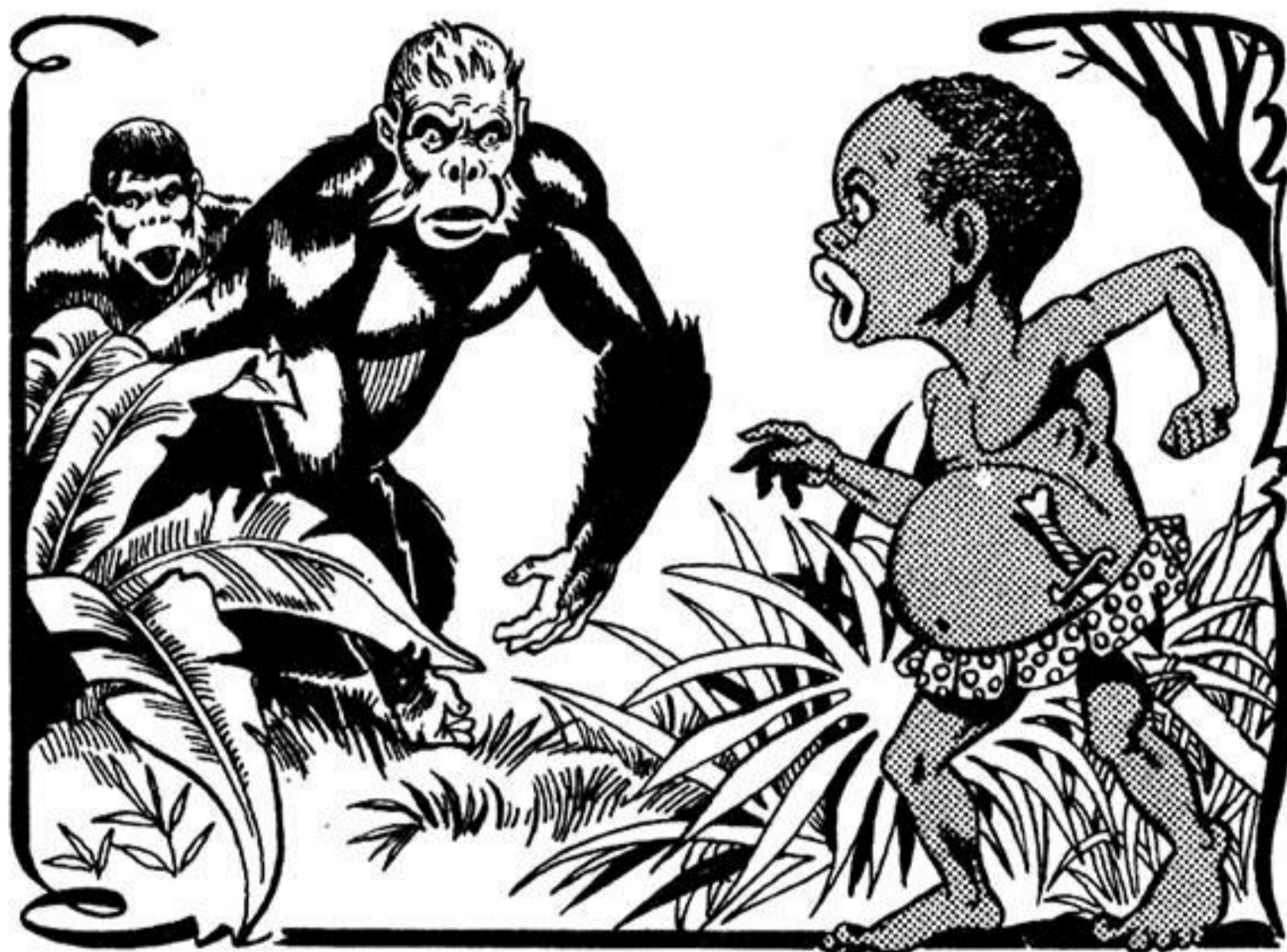
Ὑστερα λέει στό γίγαντα:

- Ὁ Ποκοπικό μοιάζει τοῦ ἀφέντη του. Δέ λέει ποτέ ψέματα...

- Μά αὐτός μοῦ τά εἶπε, κάνει σαστισμένος ὁ Ταρζάν.

- Δέν ξέρω... Αὐτό θά τό δοῦμε... Τό πρωί θά πᾶμε ὅλοι μαζί νά παραφυλάξουμε... Θέλω νά δῶ μέ τά μάτια μου τόν Γκαούρ νά μπαίνει στό παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ. Τότε θά πιστέψω... Τώρα ξάπλωσε νά κοιμηθεῖς στή σπηλιά σου... Ἐγώ κι ὁ Ποκοπικό θά καθίσουμε απ' ἔξω... Σέ λίγο θά ξημερώσει.

- Ὁχι, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Ἐγώ

Περίπολος, μουρμουρίζει ο νάνος... Θά ζητάνε ταυτότητες!...

Θά ξαπλώσω έξω. Κοιμήσου εσύ μέ τόν Ποκοπικό μέσα στή σπηλιά...

Ἡ Ταταμπού δέ δέχεται. Μέ τό νάνο στήν ἀγκαλιά της βγαίνει έξω...

Ἄποκοπικό της ψιθυρίζει στ' αὐτί:

- Καλά σου λέει ὁ ἄνθρωπος... Τά νάζια σου κάνεις τώρα;

.....*

Σέ λίγο, ὁ Ταρζάν ροχαλίζει μέσα στή σπηλιά του. Ἄπ' έξω ἡ Ταταμπού κάθεται σέ μιά πέτρα. Κρατάει στήν ἀγκαλιά της τό νάνο. Σάν μωρό.

- Δέν ξέρω τίποτα, μουρμουρίζει σιγά ὁ Ποκοπικό. Αὐτά πού σου λέει ὁ Ταρζάν εἶναι ψέματα. Μήν κοιτᾶς τ' ἀστεῖα πού λέω ἐγώ... Ἄποκούρ εἶναι πολύ λεβέντης, μέ τό συμπάθειο!... Τέτοιες ἀτιμίες δέν τίς κάνει... Σ' ἀγαπάει ὁ φουκαριάρης!... Σ' ἀγαπάει πολύ...

- Τότε γιατί δέ θέλει νά παντρευτοῦμε; Γιατί μ' ἄφησε νά φύγω...

- Τί νά κάνει ὁ ἄμοιρος! Ἄποού βλέπει πώς... ἐνδιαφέρομαι ἐγώ;...

Ἡ Ταταμπού χασμουριέται χαμογελαστά. Εἶναι κατακουρασμένη. Γέρνει πρὸς τά πίσω. Ἄκουμπάει τή ράχη της στήν πρόσοψη τῆς σπηλιάς. Καί σιγά-σιγά τήν παίρνει ὁ ὕπνος.

Ἄποκοπικό τήν κοιτάζει. Στήν ἐκφρασή του ζωγραφίζεται ἀπέραντη ἀγάπη. Στοργή καί συμπόνια!...

Ἄθελα τά χεῖλη του ψιθυρίζουν:

- Καημένο κορίτσι!.. Ἡ καρδιά σου σπαράζει γιά τήν ἀγάπη τοῦ πανώριου ἀφέντη μου... Νιώθω πόσο πολύ θά ὑποφέρεις... Γι' αὐτό πασχίζω μέ τ' ἀστεῖα μου νά σέ διασκεδάσω... Νά σέ κάνω νά ξεχνᾶς τόν πόνο σου!...

Ύστερα αναστενάζει βαθιά:

- Άχ, βάχ! Έρωτας είναι αυτός. Δεν είναι ποντικοκοπριά, μέ τό συμπάθειο!... Τό φτερωτό πιτσιρίκι τά κάνει όλα!

Καί στή στιγμή σκαρώνει ένα πρόχειρο στιχάκι.

Άνάθεμα τόν Έρωτα
πού κόσμο ξεμυαλίζει!...

Πού ρίχνει τίς σαίτες του
καί τίς καρδιές σουβλίζει.

Έ, ξύλο πού τό θέλει,
ό «μπεμπέκος μέ τά βέλη»!

Ύστερα ξεφεύγει σιγά άπ' τήν
άγκαλιά τής πανώριας έλληνίδα.

Έχει άρχίσει νά ξημερώνει.

Συλλογιέται:

- Πρέπει νά τρέξω στή σπηλιά μας. Νά είδοποιήσω τόν Γκαούρ... Κάποια λαχτάρα του έτοιμάζει ό γερο-Μεγαλειότατος!...

Παρατάει τήν κοιμισμένη Ταταμπού.
Καί τό βάζει στά πόδια.

.....
Ο ήλιος βρίσκεται ψηλά τώρα. Ο νάνος φτάνει στήν κορφή του πέτρινου βουνού.

- Καλώς τό Ποκοπικάκι μου, του λέει ή Χουχού. Καλά έκανες κι ήρθες. Μόνο νά μου ύποσχεθείς πώς θά κάτσεις φρόνιμα... Φιλιά και τέτοια δέ θέλω... Έκτός άν έπιμένεις πολύ...

- Που είναι ό Γκαούρ; τή ρωτάει.

- Άσ τα!... Που νά στά λέω... Πάει νά παλέψει μέ τό Νταμπούχ!... Ήρθε έδω ένας άνθρωπος του μαχαραγιά Βάχμαν... Τόν πήρε κι έφυγαν...

- Έλα μαζί μου, τής λέει ό νάνος. Πρέπει νά πάμε στού μαχαραγιά... Ο Γκαούρ θά πάθει κακό. Θά μέ βοηθήσεις νά τόν σώσουμε!...

Ο Ταρζάν λέει αλήθεια

Ο Ποκοπικό όπως είδαμε, φεύγει άπ'

τή σπηλιά του Ταρζάν. Η Ταταμπού σε λίγο ξυπνάει. Παραξενεύεται πού δεν τόν βλέπει. Αρχίζει νά τόν φωνάζει. Καμιά άπόκριση δεν παίρνει.

Άπ' τίς φωνές της ξυπνάει ό Ταρζάν. Βγαίνει έξω...

- Έχασα τό νάνο, του λέει ή μελαμψη έλληνίδα.

- Θά 'φυγε... Δεν πειράζει. Θά τόν ξαναβρούμε... Έλα τώρα... Πρέπει νά ξεκινήσουμε άμέσως. Θά πρέπει νά κρυφτούμε κοντά στό παλάτι του Μαχαραγιά. Θέλω νά δείς μέ τά μάτια σου... Αύτά πού σου είπα ήταν αληθινά...

- Πάμε, του κάνει ή Ταταμπού.

.....
Τρέχοντας φτάνουν κάποτε εκεί. Ο λευκός γίγαντας και ή μελαμψη κόρη, κρύβονται μπροστά στό παλάτι του Βάχμαν. Περιμένουν μέ άγωνία.

Καί νά!... Σε λίγο βλέπουν τόν Γκαούρ νά πλησιάζει. Πίσω τόν ακολουθεί ένας μαύρος ίθαγενής. Ο άπεσταλμένος του Μαχαραγιά.

Ο θρυλικός έλληνας γίγαντας κοιτάζει κατάπληκτος τό παλάτι. Σάν νά περιμενε κάτι άλλο νά δει. Η κρυμμένη Ταταμπού άφουγκράζεται. Ο Γκαούρ ρωτάει τό μαύρο συνοδό του:

- Που είναι οί γορίλες του;

- Δεν ξέρω... Μπορεί νά 'φυγαν. Μέσα θά μάθουμε...

Καί μπαίνουν στό μεγάλο κήπο του παλατιού. Ύστερα προχωρούν... Χάνονται στό βάθος...

- Βλέπεις; τή ρωτάει ό Ταρζάν. Βλέπεις πόσο τιποτένιοι είναι οί πατριώτες σου; Ένώ άν ήμουν εγώ, ποτέ δέ θά πρόδινα τήν άγάπη μας... Γιατί ένας έγγλέζος...

Η πανώρια μελαμψη κόρη τόν σταματά.

- Οί Έλληνες δεν είναι τιποτένιοι, του

λέει περήφανα. Τόν Γκαούρ ποτέ δέν τόν άκουσα νά βρίζει τούς έγγλέζους... Γιατί είναι έλληνας!...

- "Ωστε ακόμα δέν πιστεύεις, μουρμουρίζει ο Ταρζάν. Τότε πήγαινε μέσα στο παλάτι. Ρώτησε ή ίδια τό Μαχαραγιά... Θα μάθεις περισσότερα...

- Ναι, τ' άποκρίνεται ή Ταταμπού. Θα πάω νά ρωτήσω τό Βάχμαν... Τότε μονάχα θα πιστέψω...

Η πανώρια έλληνίδα προχωρεί. Φτάνει στην πόρτα του παλατιού. Τή βρίσκει χωρίς φρουρούς...

Ο Ταρζάν τήν παρακολουθεί μέ τρόπο. Χωρίς νά φαίνεται.

Στό βάθος του κήπου, ή Ταταμπού, βλέπει ένα μεσόκοπο άντρα. Διασκεδά-

Γρήγορα θα τούς παντρέψω... Ο Γκαούρ είναι καλό παιδί...

Η καρδιά τής Ταταμπού σπαράζει άπ' τόν πόνο. Συλλογιέται:

- "Ετσι, λοιπόν!... Ο Γκαούρ αγαπάει κάποια άλλη!... Δέν τόν κατηγορώ γι' αυτό... Όμως, έπρεπε νά μου τό πει... Γιατί μ' άφηνε νά έλπίζω... Τώρα άλλο δέ μου μένει: Θα πάω νά σκοτωθώ...

Ξαφνικά, κάτι αναπάντεχο γίνεται.

Μιά όμορφη γεροδεμένη λευκή γυναίκα παρουσιάζεται. Ήταν κρυμμένη πίσω άπ' τούς έλέφαντες. Παρακολούθησε τήν κουβέντα τους.

- Πρόστυχε, φωνάζει του Βάχμαν. Πās νά ξεγελάσεις κι αυτή τήν άμοιρη κοπέλα. Νά τήν κάνεις σκλάβα σου...

ζει παίζοντας μέ τρεις λευκούς έλέφαντες.

- "Εσύ είσαι ο Μαχαραγιάς;

Ο Βάχμαν γυρίζει. Βλέπει τήν πανώρια κοπέλα. Τήν περίμενε. Τά μάτια του ανοίγουν διάπλατα άπό θαυμασμό. Τά έκφυλα χείλη του τρέμουν άπό πόθο.

- Ναι, τής άποκρίνεται.

Η νέα τόν ρωτάει:

- Πές μου, μαχαραγιά. Ο Γκαούρ τί ζητάει έδω στο παλάτι σου;

- Είναι άρραβωνιαστικός τής κόρης μου... Τής... Τής... Τής...

- Τής Χαζάλα, του λέει ή Ταταμπού.

- Ναι, ναι, τής Ζαχάλα... Δύσκολο όνομα. Όλο τό ξεχνάω... "Ετσι πού λές, κοπέλα μου... Αγαπιούνται καιρό...

"Όπως έκανες και μένα... Μά όχι... Δέ θα σ' αφήσω...

Αμέσως γυρίζει στην Ταταμπού.

- Πρόσεξε, τής λέει. Ο μαχαραγιάς δέν έχει καμιά κόρη. Ούτε Χαζάλα, ούτε Ζαχάλα... Ψέματα σου λέει... "Ενα πανώριο παλικάρι πριν λίγο μπήκε έδω. Τό πιάσαν οι άνθρωποι του... Τό κλείσαν στο ύπόγειο μπουντρούμι...

Ο άπαίσιος Βάχμαν άφρίζει. Τραβάει τό πιστόλι του. Θέλει νά τή σκοτώσει.

Μά ή όμορφη γυναίκα φαίνεται νά έχει καρδιά. Χύνεται μέ λύσσα πάνω του. Του σφίγγει μέ δύναμη τό λαιμό... Τό όπλο ξεφεύγει άπ' τά χέρια του. Μουγκρίζει σάν νά πνίγεται.

Η Ταταμπού έχει μαρμαρώσει. Κοι-

τάζει σαν χαμένη. Τήν ίδια στιγμή, βλέπει τόν Ταρζάν. Φτάνει τρέχοντας νά σώσει τό μαχαραγιά. Ἄρπάζει τή λευκή γυναίκα. Τήν ξεκολλάει ἀπό πάνω του. Ἐκείνη εἶναι μανιασμένη. Ἀρχίζει νά χτυπάει τό γίγαντα. Μέ τά νύχια της ζητάει τά μάτια του. Θέλει νά τοῦ τά βγάλει. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τήν τραβάει παράμερα. Δέν θέλει νά τόν δεῖ ἡ Ταταμπού... Σφίγγει μέ λύσσα τό λαιμό τῆς λευκῆς. Τήν πνίγει... Τό πανώριο κορμί της σωριάζεται ἄψυχο κάτω. Τρέχοντας ἀμέσως, ξαναγουρίζει κοντά στό μαχαραγιά.

Στό μεταξύ, ὁ Βάχμαν ξαναπαίρνει ἀπό κάτω τό πιστόλι του...

Ἡ ἀτρόμητη ἑλληνίδα ἔχει συνέλθει.

– Κτήνος! φωνάζει στόν Ταρζάν.

Καί χύνεται νά τόν σπαράξει...

Ἄλιμονο, ὅμως. Ὁ Βάχμαν, μέ τή λαβή τοῦ πιστολιοῦ του, τῆς δίνει τρομερό χτύπημα στό κεφάλι.

Ἡ Ταταμπού σωριάζεται ἀναισθητή.

Ὁ λευκός γίγαντας κάνει νά τήν ἄρπάξει.

– Μή, τοῦ φωνάζει ἄγρια ὁ Μαχαραγιάς. Ἡ κοπέλα εἶναι ὁμορφη... Θά τήν κρατήσω ἐγώ...

Ὁ Ταρζάν ἀγριεύει. Τρίζει ἀπαισία τά δόντια του. Κάνει ν' ἄρπάξει τό Βάχμαν.

Ἐκεῖνος καγχάζει μέ περιφρόνηση:

– Χά, χά, χά!...

Καί τοῦ προτείνει τό πιστόλι.

– Ἄν τολμᾶς, ἄγγιξέ τη, τοῦ φωνάζει μέ λύσσα. Θά σέ σκοτώσω σαν σκυλί.

Ὁ ἀτρόμητος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾶ. Τόν κοιτάζει μ' ἀφάνταστο μίσος... Δέν τό ἔχει σέ τίποτα νά χυθεῖ πάνω του. Νά τόν σπαράξει...

Ἄν όμως, δίνει τόπο στήν ὀργή!...

Παρατάει τήν ἀναισθητή Ταταμπού. Γυρίζει μέ τρόπο. Κι ἀπομακρύνεται σφυρίζοντας ἀδιάφορα...

Ὁ Μαχαραγιάς κάνει νά σηκώσει τή μελαψή κόρη. Θέλει νά τήν ἀνεβάσει στό παλάτι του...

Τήν ἴδια στιγμή, ξαφνιάζεται. Σπαραχτικές φωνές φτάνουν στ' αὐτιά του. Τρομερός σαματάς γίνεται λίγο πιά πέρα...

Καί νά τί βλέπει. Ὁ μελαψός γίγαντας ξέφυγε ἀπ' τό μπουντρούμι. Εἶναι τώρα λεύτερος. Μέ τρομερές γροθιές χτυπᾶ καί σκοτώνει τούς μαύρους ἀνθρώπους του.

Ὁ Βάχμαν κάνει νά φύγει. Νά σωθεῖ. Ὁ Γκαούρ ὅμως τόν βλέπει... Χύνεται πάνω του. Ὁ Μαχαραγιάς τόν σκοπεύει. Πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα βρίσκει τόν ἀτρόμητο ἑλληνα στό δεξι ὤμο. τοῦ παραλύει τό πιά χρήσιμο χέρι.

Ἄν όμως δέ δειλιάζει. Δέ λογαριάζει τό τρομερό ὄπλο τοῦ μαχαραγιά. Μ' ἓνα πήδημα τόν φτάνει. Μέ τ' ἀριστερό χέρι τοῦ δίνει μιά τρομερή γροθιά στό κεφάλι. Ὁ Βάχμαν σωριάζεται κάτω νεκρός. Λές καί τόν χτύπησε κεραυνός. Ὁ θάνατος τοῦ μαχαραγιά ἐξαγριώνει τούς μαύρους ἰθαγενεῖς... Ὅλοι μαζί χύνονται πάλι στόν Γκαούρ. Ζητοῦν νά τόν σπαράξουν.

Ὁ θρυλικός ἑλληνας γίγαντας μένει κοντά στήν ἀναισθητή Ταταμπού. Ἡ μεγάλη ἀγάπη του γιά τήν πανώρια μελαψή κόρη, τοῦ δίνει ὑπεράνθρωπη δύναμη!... Τούς ἀποκρούει μέ μόνο τό ἀριστερό του χέρι... Ἐνῶ τό αἷμα πού χύνεται ἀπ' τό δεξί, βάφει κόκκινο τό κορμί τῆς ἀγαπημένης του.

Ἄν όμως, κακά εἶν' τά ψέματα!... Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀτρόμητος, δυνατός!... Μά δέν μπορεῖ νά τά βγάλει πέρα. Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς. Τό αἷμα πού χάνει, τόν ἐξαντλεῖ... Νιώθει πώς γρήγορα θά σωριαστεῖ κάτω λιπόθυμος!...

Ξαφνικά, οὐρλιαχτά ἀπό γορίλες ἀ-

κούγονται. Ἡ λεπτή στριγγλιάρικη φωνή τοῦ Ποκοπίκο σχίζει τόν ἀέρα:

- Κουράγιο, μαντράχαλε!... Ἐγώ εἶμ' ἐδῶ!...

Ἡ μικροσκοπικός γίγαντας

Ἄς γυρίσουμε λίγο πίσω στήν ἱστορία μας.

Ἡ Ποκοπίκο, ὅπως εἶδαμε, φεύγει κρυφά ἀπ' τήν ἀγκαλιά τῆς κοιμισμένης Ταταμπού. Τρέχει στό βραχῶδες βουνό. Ἀπ' τή Χουχού μαθαίνει πῶς ὁ Γκαούρ λείπει... Τήν παίρνει μαζί του. Φτάνουν στό παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Ἡ νάνος κρύβει τήν πυγμαία σ' ἕνα θάμνο.

- Περιμενε ἐδῶ, τῆς λέει. Θά εἶσαι ἡ

νοσοκόμα μου. Ἄν τραυματιστῶ θά σέ φωνάξω...

Ἦστερα φεύγει... Φτάνει στό πίσω μέρος τοῦ Παλατιοῦ. Ἀπ' τά κάγκελα πηδάει στό μεγάλο κῆπο... Κρύβεται κάπου... Δυό ἄνθρωποι τοῦ μαχαραγιᾶ κουβεντιάζουν πιά πέρα. Ἀπ' τά λόγια τους καταλαβαίνει πῶς ὁ Βάχμαν εἶχε στήσει παγίδα στό Γκαούρ. Πῶς οἱ ἄνθρωποι του τόν ἐπίασαν. Τόν ἔχουν κλείσει στό ὑπόγειο μπουντρούμι τοῦ παλατιοῦ...

Ἡ Ποκοπίκο γίνεται ἔξω φρενῶν.

- Πρέπει νά τόν σώσω τόν φουκαρά, συλλογιέται. Ἐχω ὑποχρέωση. Πρέπει νά δείξω πῶς εἶμαι «προστάτης τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων». Πιτώντας στίς μύτες τῶν ποδαριῶν του φεύγει ἀπό κεῖ.

Βλέπεις; τῆ ρωτάει ὁ Ταρζάν. Βλέπεις πόσο τιποτένιοι εἶναι οἱ πατριῶτες σου;

Προχωρεί στο παλάτι. Φτάνει μπροστά σ' ένα χαμηλό ανοιχτό παράθυρο... Πηδάει μέ προσοχή μέσα... Βρίσκεται σ' ένα απέραντο κελάρι. Όλα τ' καλά του Θεού βρίσκονται εκεί. Τυριά, παστά κρέατα, κρασιά, φρούτα, γλυκίσματα...

Ο Ποκοπικό ξεχνάει τόν Γκαούρ. Σάν μαύρο ποντικάκι τριγυρίζει ανάμεσα στά σακιά καί στά κοφίνια. Μασουλάει ό,τι καλύτερο βρίσκει. Βάζει καί τό στόμα του κάτω από μία κάνουλα. Πίνει, πίνει, πίνει... Έρχεται στό κέφι... Τό κρασί του δίνει κουράγιο. Βγαίνει άπ' τό κελάρι. Προχωρεί σ' ένα μακρύ διάδρομο... Φτάνει μπροστά σέ μία βαριά σιδερένια πόρτα. Είναι άμπαρωμένη απέξω... Πλάι στην πόρτα ένα στρογγυλό παραθυράκι. Μέ σιδερένια χοντρά κάγκελα.

Ο νάνος σκαρφαλώνει σ' αυτό. Κοιτάζει μέσα... Βλέπει τόν Γκαούρ. Πηγαινοέρχεται σάν θεριό σέ κλουβί. Του ψιθυρίζει:

- Γειά σου, καπετάν Μαντράχαλε!

Υστερα κάνει νά περάσει μέσα άπ' τά κάγκελα του παραθυριού. Μά ή απέραντη σκουριασμένη χατζάρα του, τόν έμποδίζει.

Τήν παρατάει κάτω. Περνάει τώρα εύκολα. Πηδάει μέσα.

- Στή φάκα πιάστηκες, Γκαουράκο μου, του λέει σιγά... Ός πότε θά ζώ νά σέ γλιτώνω!...

Ο Γκαούρ τόν άρπάζει στίς χεροϋκλες του. Τόν φέρνει στό παράθυρο.

- Πήδα πάλι έξω, του λέει. Τράβηξε τήν άμπάρα. Άνοιξέ μου νά βγώ...

- Όχι άκόμα, του κάνει ό Ποκοπικό. Έχω πρώτα νά σου πώ πολλά για τόν Ταρζάν...

Καί γρήγορα του λέει όλα όσα κρυφάκουσε στή σπηλιά. Όσα ξέρει. Όσα ξέρουμε κι έμεις. Τέλος, καταλήγει:

- Οι άνθρωποι του Μαχαραγιά είναι πολλοί. Άν σ' ανοίξω καί βγεις έξω, ζωή σέ λόγου μας. Θα σέ καθαρίσουνε... Καί τότε, αντίο Ταταμπού...

- Άνοιξέ μου, του λέει ό Γκαούρ.

- Όχι. Θα πάω νά φωνάξω πρώτα έναν ειδικό... Μέ μία καρπαζά σκοτώνει μία ντουζίνα γαιδάρους!... Υστερα θά ξαναγαυρίσω... Τότε μόνο θ' ανοίξω τήν άμπάρα!...

Γρήγορα πάλι γλιστράει έξω άπ' τό παράθυρο... Περνάει στό διάδρομο. Φτάνει στό κελάρι. Άπ' τ' ανοιχτό παράθυρο βγαίνει στον κήπο... Πηδάει πάλι τά κάγκελα... Καί τό βάζει στά πόδια.

Φτάνει κάτω άπ' ένα τεράστιο δέντρο. Στά ψηλά κλαδιά του είναι στερεωμένη μία ξυλένια καλύβα.

Σάν πίθηκος σκαρφαλώνει επάνω. Ο Νταμπούχ κοιμάται. Του γαργαλάει τή μύτη.

- Ξύπνα, μπάρμπα, καί χαθήκαμε, του λέει.

Ο γοριλάνθρωπος άνοίγει τά μάτια του. Βλέπει τό νάνο. Δείχνει χαρά. Φαίνεται πώς τόν συμπαθεί. Του λέει:

- Άκούει. Ποκοπικό. Μιλάει.

Δηλαδή: Πές μου τί θέλεις. Σέ άκούω.

Ο νάνος τ' άποκρίνεται θλιβερά:

- Γκαούρ. Κλάφτα. Χαράλαμπε!

Καί προσθέτει:

- Βάχμαν. Μπουντρούμι. Καί μήν τά ρωτᾶς! Άν θέλεις νά χορτάσει τό χέρι σου καρπαζιά, λάβε τόν κράβατόν σου καί περιπάτει!

Ο γοριλάνθρωπος κάτι μισοκαταλαβαίνει. Του λέει:

- Φύγε. Μαζεύει. Γορίλες. Έρχεται.

Δηλαδή: Έσύ φύγε. Εγώ θά μαζέψω τούς γορίλες καί θά ρθω.

- Λάθος, μπάρμπα! Είπες μία λέξη παραπάνω, του φωνάζει ό Ποκοπικό.

Ύστερα κατεβαίνει γρήγορα απ' τό δέντρο. Τρέχοντας ξαναγυρίζει κοντά στο παλάτι του Μαχαραγιά. Τρυπώνει στο θάμνο που 'χει κρύψει τήν πυγμαία.

- 'Ακόμα νά τραυματιστείς; τόν ρωτάει εκείνη. Βαρέθηκα νά περιμένω μονάχη...

- Μπά πού νά φᾶς τή γλώσσα σου, μουρμουρίζει ο Ποκοπίκο. Περιμενε ἐδῶ... Ἄμα σέ χρειαστώ θά σέ φωνάξω...

Καί βγαίνει απ' τό θάμνο.

'Η Χουχού του λέει:

- Ποκοπικάκι μου, μή μέ ξεχνᾶς. Τραυματίσου γρήγορα κι ἔλα.

'Ο νάνος δέν τήν ἀκούει. Ἐχει ξεμακρύνει. Πηδάει πάλι στόν κήπο του

ἰθαγενεῖς. Τούς ἀφανίζει μέ τίς γροθιές του. Ὁ Βάχμαν τόν τραυματίζει στό δεξί του ὤμο. Ὁ Γκαούρ τόν σκοτώνει. Ἐπειτα συνεχίζει τόν ἀγώνα. Μόνο μέ τ' ἀριστερό χέρι... Ὅμως, σιγά-σιγά, χάνει τίς δυνάμεις του. Εἶναι ἔτοιμος νά σωριαστεῖ κάτω.

Τότε ἀκούγεται ἡ φωνή του Ποκοπίκο:

- Κουράγιο, μαντράχαλε! ἐγώ εἶμαι ἐδῶ! ταυτόχρονα ὁ τρομερός γοριλάνθρωπος Νταμπούχ παρουσιάζεται... Τόν ἀκολουθοῦν ἀμέτρητοι γορίλες. Σάν λυσασμένο θεριό χύνεται πάνω στούς μαύρους. Τούς ἀρπάζει μέ τά χέρια του. Τούς πετάει ψηλά. Πέφτοντας κάτω σκοτώνονται...

παλατιοῦ. Μέ τόν ἴδιο τρόπο φτάνει στό μπουντρούμι.

Μέ μεγάλες προσπάθειες τραβάει τή βαριά ἀμπάρα. Ἡ σιδερένια πόρτα ἀνοίγει.

- Εἶσαι λεύτερος, λέει στό Γκαούρ. Ἐπρεπε νά μή σ' ἀνοίξω ἀκόμα. Μά θέλω νά προλάβεις κι ἐσύ νά κάνεις κάτι... Πρὶν καταφτάσει ὁ ἀρχιμαντράχαλος!...

'Η ἐπίθεση τοῦ Νταμπούχ

Τά παρακάτω τά εἶδαμε.

'Ο ἀτρόμητος ἑλληνας γίγαντας, λεύτερος πιά, χύνεται στούς μαύρους

'Ο Ποκοπίκο φωνάζει στό Γκαούρ.

- Ἐντάξει ὁ μπάρμπας. Καλό βόλεϋ παίζει!

Οἱ γορίλες τοῦ Νταμπούχ κάνουν κι αὐτοί τό χρέος τους. Ἐχουν χυθεῖ πάνω στούς μαύρους. Τούς χτυποῦν μέ τεράστια ρόπαλα...

'Ο Ποκοπίκο, ὅπως πάντα, σκοτώνει τούς σκοτωμένους.

Σέ λίγες στιγμές ὅλα τελειώνουν. Ὅσοι μαῦροι μένουσαν ζώντανοί, τρέχουν νά σωθοῦν.

'Ο Γκαούρ σκύβει τώρα κάτω. Κάνει νά σηκώσει μέ τό γερό χέρι του τήν ἀναισθητή Ταταμπού.

'Ο Νταμπούχ φτάνει τρέχοντας κοντά

του. Κοιτάζει με θαυμασμό την πανώρια μελαψή κόρη. Λέει στον Έλληνα γίγαντα:

- Γυναίκα. Έγώ. Πάρε.

Καί τή σηκώνει στην άγκαλιά του.

- Πάει τό κορίτσι!... Μᾶς τό 'φαγε ό μπάρμπας!...

Ό Γκαούρ κοιτάζει τό γοριλάνθρωπο σάν τρελλός. Είναι έτοιμος νά χυθεί πάνω του.

Ό Νταμπούχ κάτι καταλαβαίνει. Τόν καθησυχάζει.

- Γυναίκα, Φυλάξει. Καλύβα... Ταρζάν. Κακό. Κάνει... Γκαούρ. Έρχεται. Βλέπει... Γυναίκα. Γκαούρ. Είναι. Σάν νά θέλει νά τοῦ πεῖ: Έγώ θά πάρω τήν Ταταμπού στην καλύβα μου. Φοβάμαι πώς ό Ταρζάν θά τῆς κάνει κακό... Έσένα, Γκαούρ, θά σ' αφήνω 'ρχεσαι νά τή βλέπεις... Δική σου γυναίκα θά είναι...

- Σηκώθηκε, Γκαούρ, μουρμουρίζει ό Ποκοπικό. Έσύ θά 'χεις έλευθέρα είσοδο!...

Στό μεταξύ, ό Νταμπούχ ξεκινάει. Μέ τήν Ταταμπού στην άγκαλιά του προχωρεί. Τραβάει κατά τά λημέρια του. Σέ λίγο χάνεται πίσω άπ' τήν πυκνή, παρθένα βλάστηση.

Ό Γκαούρ κι ό Ποκοπικό μένουν άμίλητοι. Συλλογισμένοι.

Ξαφνικά, ή Χουχού φτάνει λαχανιασμένη κοντά τους. Τρέμει άπ' τό φόβο της.

- Ποκοπικάκι μου, λέει στό νάνο. Ό Ταρζάν είναι έδῶ... Νά εκεί... Πίσω άπ' τόν κόκκινο βράχο!... Άν μέ δει, χάθηκα... Θά μέ σκοτώσει... Πρίν λίγο τόν πήρε τό μάτι μου... Κρυφοκοίταζε κατά δῶ...

Ό Γκαούρ νιώθει τό αίμα ν' ανεβαίνει στό κεφάλι του.

- Κακούργε ούρλιάζει μέ λύσσα.

Καί χύνεται τρέχοντας κατά τόν

κόκκινο βράχο.

- Άπάνω του καί τόν φάγαμε, φωνάζει κι ό Ποκοπικό.

Τραβάει τή σκουριασμένη χατζάρα. Καί τρέχει πίσω του!...

Τήν ίδια στιγμή, βλέπουν τόν Ταρζάν. Βγαίνει άπ' τήν κρυψώνα του. Τρέχει νά σωθει...

Ό Γκαούρ είναι έξαντλημένος. Δέν μπορεί νά τόν φτάσει...

Έτσι, σέ λίγο, τόν χάνει άπ' τά μάτια του... Σταματάει. Μουγκρίζει σάν πληγωμένο θηρίο.

- Δειλέ!... Τιποτένιε!... Κάποτε θά πέσεις στά χέρια μου!...

Άμέσως, όμως, συνέρχεται. Συλλογίζεται:

- Άλίμονο!... Τοῦ 'χω δώσει τό αίμα μου... Είναι άδερφός μου... Δέν μπορώ νά τόν σκοτώσω!... Όμως τά ψέματα τελειώσανε... Ξέρω πιά πώς είναι έχθρός μου!...

Η Χουχού μαζεύει γρήγορα βότανα... Μαστορεύει τήν πληγή τοῦ Γκαούρ.

Όστερα, όλοι μαζί ξεκινούν. Παιρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Η κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία τούς ακολουθεῖ μέχρι τό πέτρινο βουνό.

- Δέ θά πᾶς στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν; τῆ ρωτάει ό νάνος.

- Όχι. Φοβάμαι. Θά μέ πνίξει. θά μείνω μαζί σου, Ποκοπικάκι μου.

Ό Γκαούρ λέει στό νάνο:

- Τή Χουχού θά τήν κρατήσω στή σπηλιά μου... Έσύ θά πᾶς στό καλύβι τοῦ Νταμπούχ. Θά μείνεις κοντά στην Ταταμπού.

- Άλλο πού δέ θέλω, φωνάζει ένθουσιασμένος ό Ποκοπικό.

Καί φεύγει τρέχοντας.

Η Χουχού πειράζεται. Πεισματώνει. Καί τοῦ φωνάζει:

Ξυπνα μπάρμπα καί χαθήκαμε, του λέει.

- Ώρα σου καλή!... Πφφ... Θά σκάσουμε, νομίζεις; Κι ό Γκαουράκος είναι νοστιμούλης!... Άμέεε!

Άπό μακριά, ό νάνος τής άποκρίνεται τραγουδιστά:

«Ώε, ξύλο πού τό θέλει, ό... Μπεμπέκος μέ τά βέλη!...».

Τ Ε Λ Ο Σ

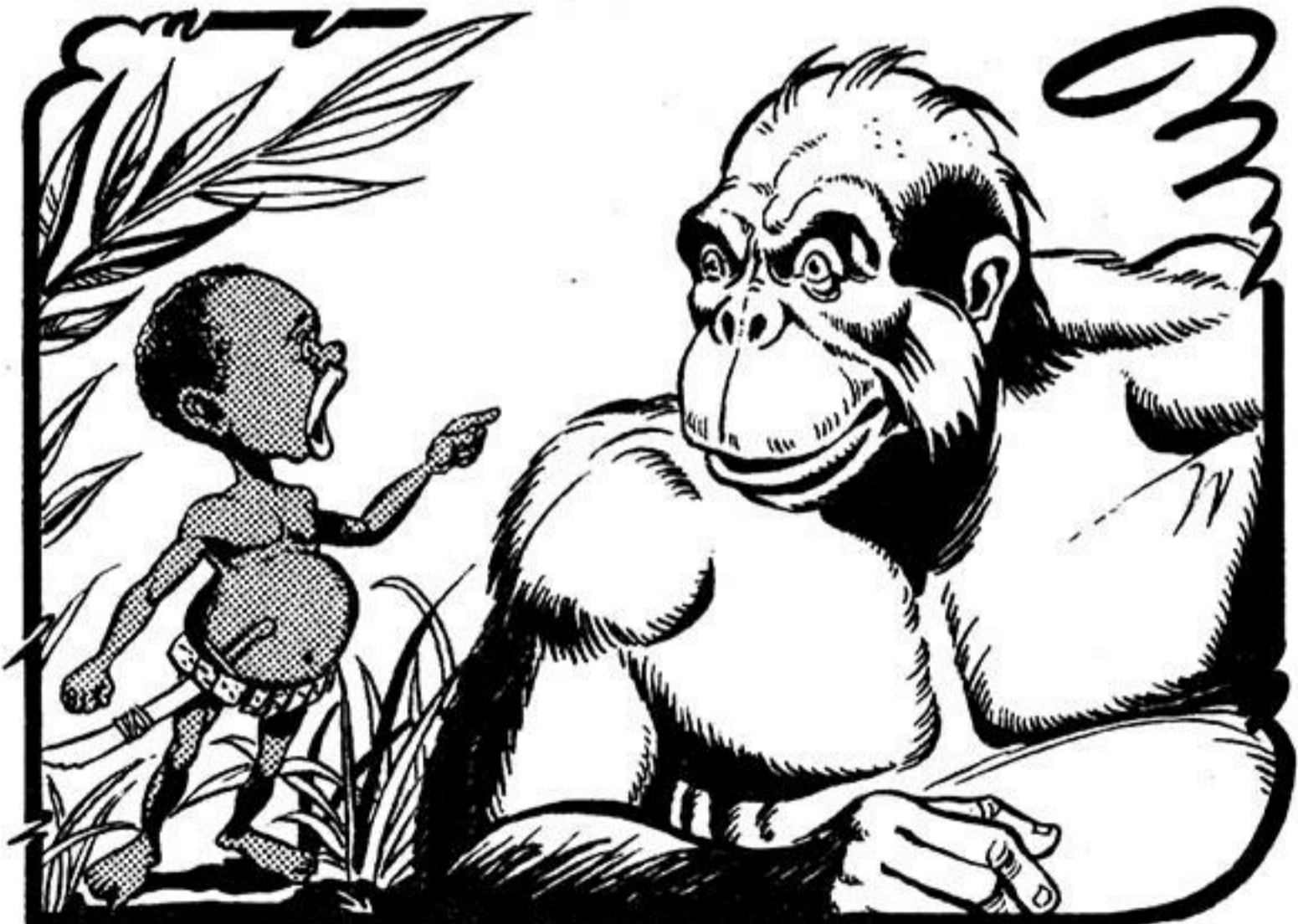
Λίγα λόγια για τό τεύχος Νο 22 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο

«ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ»

Οι αιώνιοι αντίπαλοι τής ζούγκλας συναντιούνται ξανά. Θά προσπαθήσουν, ό καθένας από τή δική του πλευρά για νά εφαρμόσουν τό δίκιο μέσα στή ζούγκλα. Μά τό δίκιο θά φανεϊ μόνο του καί ό καλύτερος θά ανταμειφθει.

“Ε, μάρμπα Δεινόσαυρε, του λέει. “Εγώ φεύγω... “Εχε τό νοῦ σου στό κορίτσι. (Τεύχος Νο 22)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΣΥΝΤΟΜΑ

Οί δύο

πρῶτοι τόμοι

του

ΜΙΑ ΦΟΡΑ

ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

ΗΤΑΝ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΘΑ ΤΟΥΣ ΒΡΕΙΤΕ

σ' όλα τα

βιβλιοπωλεία

καί τώρα!

Η ΜΑΧΗ

ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

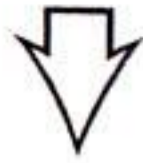
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

στά βιβλιοπωλεία

σέ ἕξι ἄλμπουμ

Ζητήστε τα!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

